

วรรณกรรมอมตะของศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี ๒๕๔๐

ກາພປກ ສຸຣເດຊ ແກ້ວທຳໄມ້

มุมมองและแนวความคิด ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยม กลอุบายต่างๆ ตลอดจนเรื่องหนักๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพี่ยงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่ามนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้นถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคม ของมนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของ สัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับ หนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ทางตรงก็โดยทางอ้อม

เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์ วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้และสิ่งอื่นๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมี มนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม ๒๕๔๔

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์ใน
วารสารของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานของศิลปิน
แห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ (พนมเทียน)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา พนมเทียน เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๔ ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมายและต่อเนื่องกว่า ๕ ทศวรรษ ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้อ่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยาย ซึ่งมีจำนวนมากถึง ๓๘ เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ, เล็บครุฑ, เพชรพระอุมา และ ศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

พนมเทียนเป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งเรื่องประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย

นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแนวผจญภัย แนวพาฝัน
ตลอดจนสารนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ
การใช้ภาษาด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขา
จึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น
ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละคร โดยเฉพาะ
เรื่อง จุฬาทรีคุณ เป็นที่นิยมกันมาตลอดกว่า ๕ ทศวรรษ
นอกจากเรื่อง จุฬาทรีคุณ จินตนิยายเรื่องศิวาราตรี
ของพนมเทียนยังเป็นแรงบันดาลใจให้ “สกลวรรณ” นำศิวา
ราตรี มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า ๓๐,๐๐๐ คำกลอน โดย
อาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของพนมเทียนเป็นพื้นฐาน

งานเขียนของพนมเทียนมิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่
โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจ
พิเคราะห์จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดถือหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก พนมเทียนได้สร้างสรรค์ผลงานวรรณศิลป์
ทั้งงดงามและมีคุณค่าประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และ
ต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช ๒๕๔๐

ศบอ.ย.บ

คำนำสำนักพิมพ์

ในการเขียนจินตนิยายการตะทั้ง ๓ เรื่อง คือ จุฬาทรีคุณ
ปฐพีเพลิง และ ศิวราตรี พนมเทียนเคยเผยที่มาไว้ว่า

“จุฬาทรีคุณ เขียนก่อนที่จะไปเรียนต่อที่อินเดีย อาศัย
เพียงสถานที่ของอินเดียเท่านั้น ศิวราตรี เขียนเมื่อเรียน
เทววิทยาและภารตศาสตร์จบจากอินเดีย เป็นประวัติศาสตร์
ของอินเดียช่วงที่ชนเผ่าอารยันรุกราคีบมายังแผ่นดินชมพูทวีป
ที่เป็นของชนเผ่าพื้นเมืองดราวิเดียน เมื่อราว ๑,๕๐๐ ปีก่อน
คริสตกาล และสถาปนาความเชื่อดนจนกลายเป็นพระเจ้า
ในศาสนาฮินดู ส่วน ปฐพีเพลิง เป็นประวัติศาสตร์ของอินเดีย
แบบคร่าวๆ ...”

* พนมเทียนเผยที่มาในการเขียนแก่ ASTV ผู้จัดการออนไลน์ เมื่อ ๓๐ ธันวาคม
๒๕๕๓

จำเพาะ ศิวราตรี พนมเทียนยังเผยที่มาของชื่อเรื่อง^๒ อีกว่า “ศิวราตรีเป็นชื่อเฉพาะ เป็นคำในประวัติศาสตร์ลัทธิฮินดู คือเอาคำว่าศิวะมาบวกกับราตรี เป็นศิวราตรี หมายถึง คีนลอยบาปของเผ่าฮินดูทั้งหลาย เผ่าฮินดูถือว่าในรอบปีหนึ่ง จะมีคีนหนึ่งเป็นคีนเดือนแรม ถือกันว่าถ้าหากได้ลงไปอาบน้ำ สะล้างชำระกายในแม่น้ำใหญ่ๆ ไม่ว่าจะเป็นคงคา ยมูนา สินธุ เหนรัษฎรา อะไรก็ตาม บาปผิดทั้งหลายในตัวที่มีอยู่ก็จะลอยไปกับกระแสน้ำ ทำให้ตัวเองบริสุทธิ์ เรียกคีนนี้ว่า ศิวราตรี จำกัดความง่าย ๆ ก็คือคีนแห่งการลอยบาปทำให้บาปพ้นจากตัวนี่คือที่มาของชื่อเรื่อง ศิวราตรี”

เรื่อง ศิวราตรี เป็นวรรณกรรมที่บรรดานักอ่าน นักวิจารณ์ หรือแม้แต่ตัวของนักเขียน ล้วนแต่ให้การยอมรับว่า ไม่เพียงเป็นงานชิ้นเด่นสุดในชุดภารตะ ทว่ายังเป็นงานชิ้นเอก เยี่ยมยอดตลอดกาลของพนมเทียน ดังที่นักอ่านนามนภาภรณ์ เจริญพันธุ์วงศ์^๓ เคยเขียนไว้ว่า “ศิวราตรี คือสุดยอดนวนิยาย

^๒ พนมเทียนพูดคุยในรายการ ววงวรรณกรรม กับ ประภัสสร เสวิกุล ออกอากาศทางวิทยุสราญรมย์ ระหว่างวันที่ ๔, ๑๑ และ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒

^๓ นภาภรณ์ เจริญพันธุ์วงศ์ เขียนบทความ “พนมเทียนที่ข้าพเจ้ารู้จัก” ตีพิมพ์ในหนังสือ เจาะลึกเพชรพระอุมา สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ธันวาคม ๒๕๔๑

ในการอ่านของข้าพเจ้าเท่าๆ กับเพชรพระอุมา ซึ่งไม่รู้ที่จะตัดสินว่าเรื่องใดยิ่งใหญ่ที่สุด ข้าพเจ้ารักศิวราตรี และเพชรพระอุมา อย่างสุดหัวใจ ไม่มีอีกแล้วสำหรับนวนิยายที่ข้าพเจ้าจะรักได้เท่านี้ ศิวราตรี เป็นเรื่องราวที่หนักหน่วงซาบซึ้งประทับใจอย่างที่สุด เศร้าลึกซึ้งเกินกว่าจะร้องให้ ข้าพเจ้าเป็นคนร้องไห้ง่าย อ่านนวนิยายดูหนังดูละครแล้วร้องให้ตามเขาอยู่บ่อยๆ แต่สำหรับ ศิวราตรี ข้าพเจ้าเศร้าจนร้องให้ไม่ออก ตัวเบาโหวงเหมือนวิญญูณหลุดจากร่างเลยทีเดียว...พนมเทียนเขียนเรื่องนี้ได้ยอดเยี่ยมที่สุด ยิ่งใหญ่อลังการและสุดแสนมหัศจรรย์หมดจดงดงามตั้งแต่ปฐมการณบรรทัดแรกจนจบบรรทัดสุดท้าย ข้าพเจ้าไม่แปลกใจแม้แต่น้อยที่สกลวรรณชื่นชอบกระทั่งนำมาเขียนร้อยกรอง...”

ขณะที่นักวิจารณ์ด้านวรรณกรรมอย่างศาสตราจารย์ ดร.รีนฤทัย สัจจพันธุ์^๔ ก็เห็นว่า ศิวราตรี เป็นมหากาพย์ร่วมสมัยแห่งสงครามกู้ชาติเพื่อรวมชาติ ภายใต้สามโครงเรื่องใหญ่ที่ดำเนินเรื่องไปพร้อมๆ กัน

^๔ ศาสตราจารย์ ดร.รีนฤทัย สัจจพันธุ์ วิจารณ์ ศิวราตรี : มหากาพย์แห่งสงครามกู้ชาติเพื่อรวมชาติ ตีพิมพ์ใน นวนิยาย : บทวิจารณ์นวนิยายสิบสามเรื่องของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ แพรวสำนักพิมพ์ ตุลาคม ๒๕๕๓

คือ โครงเรื่องที่ว่าด้วยสงครามกู้ชาติของชนเผ่ามิลักกะ
ที่ถูกพวกอารยันนำโดยพิษณุมหาราช กริธาทัพเข้าทำลาย
อาณาจักรเทวทหะลงย่อยยับ ก่อนครองอำนาจมายาวนาน
๒๐ ปี

โครงเรื่องที่สองว่าด้วยเรื่องชะตากรรมอันชั้นเข้ม
ขับเกี่ยวกันระหว่างเจ้าชายฝาแฝด ๓ หน่อมิลักกะ (ภายหลัง
คำคืนแห่งการลอยบาป ทุษยันต์ เจ้าชายองค์โตไปอยู่ในน้ำมือ
ของศัตรูคือนักบุญสุภัททะ ขณะเวชยันต์ เจ้าชายองค์รอง
นางสิงห์อวัลคาบเอาไปเลี้ยง เติบโตขึ้นในดงโจรเดียรฉัตร
ได้เป็นราชันแห่งโจร ส่วนทัสสยุ เจ้าชายองค์สุดท้อง เติบโตขึ้น
จากน้ำมือของนักมายากล)

โครงเรื่องที่สามว่าด้วยเรื่องราวแห่งความรัก
อันหลากหลาย อาทิ ความรักดื่มด่ำระหว่างยามาระตี ธิดาพิษณุ
มหาราชกับจอมโจรเวชยันต์ ความรักอันสัตย์ซื่อของดูลิดา ธิดา
ของขุนพลมิลักกะกับทัสสยุ ความรักอย่างเทิดทูนบูชาของ
มาณวิกาที่มีต่อทุษยันต์ ความรักของพ่อที่มีต่อลูก ความรักของ
พระอาจารย์ที่มีต่อศิษย์ ความรักที่มีต่อชาติ ชนเผ่า และแผ่นดิน
...

ไม่เพียงสามโครงเรื่องหลักอันแข็งแกร่ง มันคง เต็มไปด้วยรายละเอียด ที่นักเขียนเขียนอย่างไว้ประณีต บรรจงถักทอขึ้นเป็นศิวราตรี ทว่านักเขียนยังได้ซ่อนแก่นสารสำคัญของเรื่องเอาไว้ ตลอดถึงการดำเนินเรื่องที่มีชั้นเชิงแยบยล ไม่เพียงแค่นำนวนภาษา ศัพท์แสงสามัญ – ชั้นสูงที่วิจิตรพิสดาร โวหารเปรียบเทียบ และพรรณนาโวหารต่างๆ การสร้างบุคลิกตัวละครที่โดดเด่นเห็นภาพชัด หากยังมีกลวิธีสมมุติให้ตัวละครไม่ปรากฏนามเป็นผู้ฟังเรื่องแล้วนำเรื่องนั้นมาเล่าต่ออีกทีด้วยเสียงเล่าตั้งแต่ต้นๆ เรื่อง ดังเช่น ...ดูกร ภราดร เท้าที่สดับมาเป็นดังนี้...กระทั่งจบเรื่องด้วยข้อความที่ว่า...ความโดยพิสดารของศิวราตรีก็มาถึงซึ่งกาลปริโยสานด้วยประการฉะนี้...

พนมเทียนเขียน ศิวราตรี อย่างเจนจบครบเครื่อง ลงพิมพ์ครั้งแรกในเฟลินจิตต์รายสัปดาห์ ต่อมาในปี ๒๕๐๐ – ๒๕๐๑ สำนักพิมพ์เฟลินจิตต์ตีพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกเป็นหนังสือปกแข็ง ๙ เล่ม ในปี ๒๕๐๕ จัดพิมพ์อีกครั้งเป็นหนังสือปกอ่อนจำนวน ๓๘ เล่ม

จากนั้น ศิวราตรี ก็ตีพิมพ์ซ้ำเรื่อยมาหลายครั้ง หลายสำนักพิมพ์ อาทิ ฉบับพิมพ์ของสำนักพิมพ์คลังวิทยา

พิมพ์ไว้สองครั้ง เป็นหนังสือปกแข็ง ๔ เล่มจบ โดยพิมพ์ในปี ๒๕๑๒ และปี ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์हरराพิมพ์ในปี ๒๕๓๕ จากนั้น เข้าใจว่าถึงยุคของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ซึ่งจัดพิมพ์ไว้ ๓ ครั้ง คือ ครั้งแรก มีนาคม ปี ๒๕๓๙ ครั้งที่สอง พฤษภาคม ๒๕๔๕ และครั้งที่สาม มีนาคม ปี ๒๕๕๒ จนกระทั่ง แพรวสำนักพิมพ์ได้จัดพิมพ์ขึ้นใหม่เป็น ศิวราตรี ๔ เล่มจบ ปกแข็ง เข้าชุดกับจินตนิยายอีก ๒ เรื่อง คือ จุฬาทรีคุณ ๑ เล่ม และ ปฐพีเพลิง ๒ เล่ม ทุกเล่มสร้างสรรค์ภาพปกโดย สุรเดช แก้วท่าไม้

สำนักพิมพ์กราบขอขอบคุณคุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี ๒๕๔๐ คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ และคุณผาด พาสีกรณ์ ที่มอบหมายให้งานแก่นักพิมพ์ ได้พิมพ์ ศิวราตรี งานชุดจินตนิยายออกสู่ผู้อ่าน... และขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่าน ที่สนับสนุนวรรณกรรมไทย มาโดยตลอด

ปฐมการณ์

ดูก่อน ภราดร! เเท่าที่สตั้มมาเป็นต้งนี้

อดีตที่ล่องผ่านมาแล้วจนสุดที่จะประมาณการณ์ แผ่นดิน
หนึ่งทรงลักษณะการสัณฐานเปรียบได้ด้วยดอกดวงของ
ปทุม-มัลย์กำลังแย้มกลีบโอภาสพิไลพรรณ มีสองกลีบแห่ง
บัวสวรรค์ประกอบกันอยู่ทางด้านเหนือ ส่วนที่เหลืออีกเพียง
หนึ่งกลีบแย้มแลย้อยทอดต่ำลงสู่ด้านใต้

แผ่นดินนี้เป็นที่เรียกกันว่า ‘ชมพูทวีป’

มีพรรณนาว่า ณ แหล่งอันน่าอัศจรรย์นี้อบอุ่นเร้งร่า
ไปด้วยพฤษภันธุ์ธัญญา บริบูรณ์สดชื่นสะพรั่งพร้อมมาตลอด
กาล-นาน เป็นที่สถิตของมวลชีวิตินทรีย์หลากหลายพันธุ์ คือมนุษย์
สัตว์แลพืช ปทุมชาติอันใจไล ยังมีหิมพานต์บรรพตทะยาน
เยียมยันฟ้าเป็นเกสร คงคา ยมูนา ประกอบด้วยเนรัญชร
มหานที และสายกระสินธุ์อีกหลายกระแสเป็นร่องน้ำอมฤต
ที่จะหล่อเลี้ยงจรจรโลงบัวบานให้คงทนสภาพอยู่เยี่ยงนั้นโดยมิมี

วันรู้โรยราอัปเนา โอบอุ้มเอาเหตุการณ์ แลชีวิตแห่งบรรพกาล
เข้าไว้ในกลีบโดยมิมีวันรู้จบสิ้นจบ-จนกว่าโลกจะสลาย

บัดนี้ ภาพของปทุมชาติอันนำพิศวงได้ผุดรางๆ ขึ้นใน
มโนรมย์แห่งท่านแล้ว ดังได้พรรณนา ก็ฉะนั้นไซ้ ฝีมือประสงค์
ที่จะได้ทศนาให้เห็นประจักษ์ชัดยิ่งขึ้น ก็จงหลับเสียเถิด...
หลับปัจจุบันกาลนี้เสียให้สนิท แลพลิกฟื้นตื่นขึ้นภายในกลีบ
แห่งดอกบัวด้วยโสธแลจักขุ ซึ่งเป็นทิพย์ด้วยอำนาจมนตร์
สะกดอันอาภรณ์ของเทพแห่งนิยายผู้ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งกำลังจะจุ
จินตนาการของท่านฝ่าแสงสว่างแห่งปัจจุบัน ย่อนรอยทบทวน
ขึ้นไปสู่ความมืดมนแห่งอดีตอันเร้นลับ ไกลแสนไกล

ภราดร! จงผ่านกลียุค ผ่านไตรตายุค แลผ่านภฤชฏายุค
มาเสียให้สิ้น ตามวิธีอันเลื่อนรางแห่งอดีตด้วยฤทธิ์โยคะอันขลัง
ของพระเทพ ด้วยเนตรอันฝ่าฟางมัวมน ด้วยมืออาจจะชินต่อ
ทัศนภาพอันแสนไกลนั้นนัก ด้วยโสธอันยังอ้ออิงสับสนมืออาจจะ
สำเนียงกระแสเสียงใดๆ ได้ชัดแจ้ง ถึงกระนั้น ท่านก็ยังเห็น
แลได้สดับเลื่อนๆ ด้วยฤทธิ์มนตร์

ทุ่หงั่ว ขุนเขาและแม่น้ำ เหล่านี้ล้วนเป็นปริทัศน์
เสียงกระดังโคควาย เสียงพึมพำพุดจา ซึ่งบางขณะก็ทอดถอนใจ

อันยาวลึกลับบอกถึงการร่ำงานหนัก แลสภาพดำรงชีวิตอันเร่ร้อน
อิดโรยปราศจากความหมายของเหล่าชนเผ่ามีลักษณะ
เป็นสำเนียงที่สดับเพียงแว่วๆ ชนเหล่านั้นดำรงชีวิตอยู่ด้วยการ
สัญจรเร่ร้อนไปทั่วแผ่นดิน รวมกันเป็นกลุ่มเล็กบ้างใหญ่บ้าง
ตามอริยาศัย เคลื่อนกองเกวียนแลต้อนฝูงโค ควาย แพะ แกะ
ตลอดจนสัตว์เลี้ยงน่านาชนิด ไปตามทิศทางที่จะอำนวยความสะดวก
สงบแลสันติสุขให้ได้ เมื่อท้องทุ่งที่หนึ่งกรอบเกรียมอับเฉา
หมดความสมบูรณ์ตามสภาพของฤดูกาลอันแห้งแล้ง
ก็เคลื่อนย้ายรุดหน้าต่อไปยังภาคพื้นแห่งความอุดมสมบูรณ์
ที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า เกิด อยู่ และตาย ด้วยการโยกย้าย
ถ่ายถอนโดยไม่มีวันยุติ ‘ชนเผ่ามีลักษณะ’ อันปราศจากหลักแหล่ง
แน่นอนเหล่านี้ เป็นเจ้าของเดิมของแผ่นดินดอกบัวโดยแท้

ต่อมาอีก...จากการเร่สัญจรท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดินและ
มาพบปะเผชิญหน้ากันเข้าของแต่ละหมู่ ที่ถูกอริยาศัยพอที่จะ
รวบรวมเข้าเป็นกลุ่มก้อนกันขึ้นได้ ก็เกิดเป็นอาณาจักรขึ้น
ที่ปราศจากความสามัคคีแก่งแย่งและชิงดี ก็เกิดสงคราม
รบราฆ่าฟันเพื่อความยิ่งใหญ่ เป็นอยู่เช่นนี้ แต่เมื่อกาลล่วงมา
อีกนาน แผ่นดินดอกบัวแบ่งเจ้าของเดิมออกเป็นสองเหล่าคือ
ผู้ทำมาหากินอย่างสงบแลสันติอยู่ภายในขอบเขตจำกัดที่ถูก

สถาปนาขึ้นเป็นอาณาจักรแลนครแลผู้ที่ยังรักที่จะประเวศสัญจร
แสวงหาความสันโดษไปตามจิตเสรีแลไฟในอิสระ แม้จะเกิด
สงครามประปรายขึ้นบ้างระหว่างชนเผ่าเดียวที่มีอุดมการณ์
แตกต่างกัน ประกอบกับความโลภโมโทสันอันเป็นสันดาน
ประจำอยู่ในมนุษย์พันธุ์ ก็มิถึงกับลุกลามร้ายแรงกระไรนัก
ชมพูทวีปยังอยู่ในสภาพสงบแลราบคาบ ด้วยชนซึ่งมีเผ่าแลลัทธิ
อันถือสืบเนื่องมาจากเชื้อสายเดียวกันฉันทราตรภาพ

นานต่อมาอีก...เผ่ามีลักษณะทั้งหลายถูกปลูกให้ผวายือก
ขึ้นด้วยลมร้ายที่พัดกระเส็นกระสายข้ามหิมพานต์บรรพตเข้ามา
นั่นคืออาวุธของชนแปลกถิ่นอีกเผ่าหนึ่ง เริ่มจะส่องแสง
สาดประกายรุกล้ำเข้ามาทางกลีบของดอกบัวด้านเหนือ
บ่งสัญลักษณ์ชัดแจ้งถึงการรุกรานแย่งถิ่น เพื่อจะทะลวงล้ำ
เข้ามาสถาปนาความเป็นใหญ่อยู่ในมาตุภูมิ เป็นที่ตระหนกกัน
ทั่วไปว่าผู้พยายามจะเหยียบย่างเท้าเข้ามาคือ ‘เผ่าอารยัน’
ซึ่งแตกฉานชานเช้นจากแหล่งเดิมของตนรุกล้ำชิงถิ่นไปทั่ว
ทุกสารทิศ ประหนึ่งฝูงกุมราที่แตกกระจายออกจากรวงรัง และ
จำนวนหนึ่งของพวกที่กระจายออกจากถิ่นเดิมนั้นพายหน้ามา
ทางชมพูทวีป โดยมุ่งหวังที่จะข้ามกำแพงแห่งหิมพานต์บรรพต
เข้ามา

รหัสเหตุอันมิสงบนี้สิ้นสะเทือนแผ่นดินดกบัวให้อลวน
ไปด้วยผงคลีแห่งกลียุค ปรกายเพลิงเริ่มจะจุดขึ้นด้วย
สัญลักษณ์ของมิดสติญีสภาพทั่วไป...มีลักษณะทุกชีวิตจับอาวุธ
ขึ้นป้องกันแลต่อสู้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว เพื่อที่จะพิทักษ์ดินแดน
อันเป็นถิ่นกำเนิดของตนไว้ สงครามระหว่างผิวแลลัทธิของชน
สองเผ่าจึงอุบัติติดต่อกันสืบเนื่องกันมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด อารยัน
พยายามบุกรุก ส่วนมีลักษณะพยายามป้องกันแลขับไล่

หิมพานต์บรรพตเปรียบได้ด้วยกำแพงยุทธ์แห่งสงคราม
ซึ่งถินด้วยประการฉะนี้

ท่านผู้เจริญ! ดังที่ท่านได้ประจักษ์เยี่ยงนี้แล้ว ภาพที่ท่าน
จะได้เห็นคือ การห้ามนั้นชีวิต การเบียดเบียนยื้อแย่ง ซึ่งได้
อุบัติคู่กับชีวิตขึ้นมาทุกกาลสมัย เป็นสามัญเหตุด้วยจิตสัตว์โลก
ที่หนาแน่นด้วยกองกิเลส โดยมีอาจจะมิไฟอันบริสุทธิ์ของ
พระผู้เป็นเจ้าของคเณศมาชำระล้างเสียได้ จากความรบกวน
สงบนั้นของชนเผ่าที่รักสันโดษเร่ร่อนหากินไปทั่วแผ่นดินอันเป็น
แหล่งกำเนิด บัดนี้ ได้แปรมาเป็นความโกลาหลวุ่นวาย
เสียงอาวุธกระทบกัน เสียงโห่ร้อง เสียงธนูที่หวีดแหวกอากาศ
แลเปลวเพลิงที่ถวิลรุ่งโรจน์ระคนกับผีทำมาศึกที่ควบสนั่น

ตั้งระงมไปทั่วทุกหวัระแหง เสียงเหล่านี้เปรียบได้ด้วยสุรเสียง
แห่งยมราช ที่คำรณหาชีวิตของมวลมนุษย์ผู้ไร้-สติ

นับวันความรุนแรงของสงครามระหว่างผิวก็ทวีความ
โหดร้ายหินชาติขึ้นทุกขณะ ไม่มีสิ่งใดที่จะยุติพลังพลของ
เผ่าอารยันที่ไหลป่าเนืองนองประดังกันเหยียบย่ำเข้ามาใน
แผ่นดินชมพูทวีปได้ ประดุจกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากที่ทำลาย
ทำนบแลม้วนเป็นเกลียวรุกไล่กวาดล้างสิ่งกีดขวาง ให้ต้อง
กระเจิงย่อยยับไปด้วยฤทธิ์ร้าย

เผ่ามีลักษณะถอยร่นรวมกลุ่มเข้ามาเป็นลำดับ ทุกชีวิต
กระทำการต่อสู้อย่างเจ้าของถิ่นจะพึงต่อสู้เพื่อแผ่นดินอันเป็น
แหล่งกำเนิดกร้าวแกร่งทรหดยิ่งนัก โลहितเจ้ไปทั่วพสุธา
ซากศพทับถมแผ่นดินดาดดาไปทั่วทุกห่อมหญ้า แลทุกระลอก
ของนทีธาร แหล่งใดที่อ่อนกำลังก็พินาศย่อยยับ เปิดโอกาสให้
บาทแห่งชาวอารยันเหยียบย่ำยึดครองรุกไล่เข้ามา แหล่งใดที่ยัง
มั่นคงแข็งแกร่งก็ขับไล่ทำลายผู้รุกรานให้กระจัดกระจายออกไป
นอกเขต

กาลเวลาพิสูจน์เด่นชัดว่า แผ่นดินของชนเผ่ามีลักษณะ
มีอาณาเขตแคบเข้าทุกขณะ ด้วยเผ่าอารยันที่รายล้อมเข้า

สังกัดกันเข้ามาทุกด้าน ยิ่งแต่จะรอวาระสุดท้ายแห่งการ
สูญเผ่าพันธุ์ ด้วยมีอาจจะต้านทานพลังอันเกรียงไกรของ
ผู้รุกราน ซึ่งคือคลื่นเข้ามาด้วยลักษณะการของสีหราช
หมายตะบปเหยื่อเพื่อบดขยี้แลกแลกสิ้นเสียให้สิ้นเชื้อ

ถึงกระนั้นมิลักษณะก็ยังสู้...สู้ยิบตาเพื่อความสูญชาติให้แก่
อารยณผู้ห็นกระหาย

ท่านผู้เจริญ! บัดนี้ท่านสงบแล้วมิใช่?...จักสุขของท่าน
สว่างแลไสตเปิดกว้างพร้อมที่จะได้เห็นแลได้สดับเป็นอันดีแล้ว
ผิว-จะนั้นไซ้ งามมาเถิด เลื่อนลอยมาในกระแสดธารแห่งมนตร์
อันศักดิ์สิทธิ์ ดังได้สะกดอยู่เหนือเจตสิกของท่านดุจเยี่ยงนี้...

บทที่ ๑ มหานิมิตแห่งฤกษ์โจร

โอมศิวะ!...ข้าแต่พระผู้เป็นองค์สร้างแลองค์ทำลาย ณ บัดนี้
ทิวาวารได้เวียนมาบรรจบครบรอบวาระอันประเสริฐยิ่งแล้วคือ
เป็นดิถีที่สิบสี่แห่งกาปักษีในเดือนมาฆะ น้ำค้างพราวเย็นชาน
สะท้อนจิต ลำน้ำคงคาเอ่อล้นปริ่มฝั่ง สาดประกายระยิบระยับ
สะท้อนรับแสงดาวแลประवालพฤกษ์กำลังเบ่งกลีบสกาบ อันว่า
บาปมลทินใดๆ ซึ่งมีอยู่ในกายแลจิตของมนุษย์โลก ของจ
หลุดลอยลับหายไปกับกระแสน้ำเลื่อมสกาบอันศักดิ์สิทธิ์แห่ง
แม่พระคงคาตามพระพรสาปนั้นด้วยเทอญ

ชั่วขณะหนึ่งแห่งราตรีอันสงัดเยือกเย็นที่ทุกจิตสำรวม
แน่วแน่ และเพื่อจะถ่ายบาปให้แก่วาระอันประจักษ์ชัดว่าเป็น
ศิวราตรี ณ บัดนั้น กลุ่มเมฆดำทะมึนเหมือนเงาพระกาฬ
ได้เคลื่อนเข้ามาบดบังกลุ่มดาวบนภาคณภากาศเสียดสนิท
ปล่อยโลกให้อาตุรอยู่ด้วยความมืดอันน่าพิศวง และแล้วนิมิต
ประหลาดล้ำก็พลันอุบัติ สรรพอาวุธของเหล่ามีลักษณะ อารยัน
พ่อค้าวานิชที่คุ่มกองเกวียนเร่สัญจรไปทั่วปฐพี แลแม้กระทั่ง
เหล่ามหาโจรเดียดริย์ที่ซุ่มซ่อนกายเพื่อคอยดักปล้นสะดมอยู่

ตามป่าทุ่งแลขุนเขาทุกหนทุกแห่ง ได้ปรากฏแสงเปล่งประกาย
พร่างพรายแลแกว่งสะท้อนกระทบกัน ดูเป็นที่น่าอัศจรรย์นัก
พสุธากระหึ่มครวญครางทำที่ประหนึ่งจะแยกสลายออกจากกัน
แลนภดลก็พร่างพรายไปด้วยสายวิหขุประโชติส่องแปลบปลาน
เป็นทางเข้มนั่น ดูตั้งทางของมรกตแก้วที่กวัดแกว่งอยู่ใน
โพยมมยล

รหัสเหตุอันวิปริตผิดอาเพศนี้สร้างความอัศจรรย์ระคน
ประวันพรันพริ้งไปทั่วทุกชีวิต แม้กระทั่งพิษณุมหาราช
จอมคนแห่งอารยันผู้มาหยุดยั้งแสนยาอยู่ริมเขตหิมพานต์
บรรพตเพื่อรอวาระที่จะบุกกระหน่ำพิฆาตทุกชีวิตของมีลักษณะ
ให้หมดสิ้นไป แลสร้างอาณาจักรให้แก่เฝ้าอารยันขึ้นใหม่ ก็ยัง
ต้องผวาพลิกตื่นจากนิทรารมณอันบรรเจิดจำ เพียงชั่ววาบเดียว
แห่งพระเนตรอันเบิกกว้าง จักรพรรดิแห่งอารยันผู้แกร่ง
ก็ต้องสะท้อนเยือกไปทั้งสรรพางค์แลดวงหทัย ด้วยทอดพระเนตร
เห็นมงคลกุนตาธุธแลพระแสงอาญาสิทธิ์เปล่งรัศมีสว่างโรจน์
เป็นประกาย ท้าวเธอเปล่งสุรเสียงอุทานรับสั่งเรียกโหรคู่พระทัย
ด้วยลักษณาการอันลึมพระองค์

“จารย์ทัตต์! จารย์ทัตต์ของข้า!! เจ้าอยู่ไหนใด? ข้าพิษณุ กำลังเรียกหาเจ้า”

“พระเจ้าข้า อาชญามิพันเกล้า ข้าพระองค์จารย์ทัตต์ เฝ้าอยู่แทบพระบาท ณ บัดนี้แล้ว”

ในความมืดมิดที่เปรียบเสมือนโลกถูกกลืนไว้ในโอษฐ์แห่งราหู ปรกกายจากมวลพระแสงอาวุธรอบวรกายเท่านั้นที่จะส่องให้เห็นจารย์ทัตต์หมอบกายสั่นงันงกอยู่แทบพระบาท

“บัดนี้ จงบอกข้า เกิดเหตุวิปริตอันใดขึ้น ข้าตื่นจากหลับ ณ บัดนี้ด้วยพสุธาที่สะท้อนหวั่นไหวประหนึ่งจะพลิกถล่มพอลืมตา สิ่งเหล่านี้ประจักษ์ชัดกับดวงตาของข้า อาวุธทุกชนิดเกิดแสงสว่างขึ้น ดูอาเพศนัก”

“พระเจ้าข้า! ณ บัดนี้ สรรพอาวุธทั่วแผ่นดินเกิดประกายแสงขึ้นในลักษณะการเช่นเดียวกันทุกหนทุกแห่ง ท้องฟ้าก็เกิดวิปริตมืดมัวสะท้อนเลื่อนลั่นไปทั่วปฐพี สิ่งนี้เป็นรหัสเหตุที่จะบอกให้ทราบถึงกาลอนาคตด้วยว่าชีวิตหนึ่งได้อุบัติขึ้นแล้วในแผ่นดินชมพูทวีปที่พระองค์ปรารถนา”

“ข้ามิเข้าใจ!” พิษณุแผดสิงหนาทสนั่น พระเนตรลุก
แวววาว ขณะที่เอื้อมพระหัตถ์ไปกระชากพระแสงมากุมมัน
รัศมีสว่างเรืองนั้นมีสุดสิ้นไป “มันบ่งถึงสิ่งใด กฤษฎาภินิหาร
อยู่ที่ข้า เป็นของข้าผู้เดียวในโลกนี้ ข้ากำลังจะเหยียบชมพู่ทวีป
ข้ากำลังจะพลิกผืนปฐพี เพื่อสถาปนาอาณาจักรของเผ่าอารยัน
แห่งข้าขึ้นมาใหม่ ก็แล้วกลใดนิमितประหลาดสำแดงเดชา
จึงปรากฏขึ้นเช่นนี้ แม้กระทั่งดาบที่เคยบั่นคอพวกดิรัจฉาน
มีลักษณะของข้าเอง”

“ปรารภนาของพระองค์จะสัมฤทธิ์ผลทุกประการ
ชมพู่ทวีปจะหมอบราบอยู่ภายใต้อุ้งพระบาท ทว่า...”

“อะไร บอกข้า จารุทัตต์ เจ้าจะอ้างอิงให้ข้ากระวนกระวาย
อยู่ไย?”

“อาชญามิพันเกล้า ผิว่าคำทำนายของข้าพระองค์มิเป็น
ที่สบพระราชหฤทัย ก็ได้โปรดพระราชทานอภัยแก่จารุทัตต์นี้
ด้วยเถิด นิमितประหลาดที่เกิดขึ้นนี้สำแดงชัดว่าบัดนี้ชีวิตของ
ชนเผ่ามีลักษณะได้อุบัติขึ้นภายใต้ฤกษ์โจร มิใช่โจรสามัญที่คอย
ดักปล้นสะดมเพื่อชิงทรัพย์สินเช่นเหล่าโจรเดิรฤทัยธรรมดา
หากแต่จะเป็นโจรที่ปล้นอารยันทั้งชาติ แลเขย่าแผ่นดิน

ชมพูทวีปให้ต้องสิ้นสะเทือนไปทั่วทุกห้วงแห่งในกาลอนาคต ด้วยฤทธิ์ร้ายแห่งพลาณภาพ โจรผู้นี้จะปล้นได้แม้กระทั่งไอศูรย์ของจักรพรรดิเกรียงไกรเยี่ยงพระองค์เอง”

“มันเป็นใคร แลบัดนี้อยู่หนใด?”

“ทหารกเทศชายที่เกิดขึ้นในเผ่าของมิลักขะ ณ แผ่นดินชมพูทวีปทุกชีวิต มีอยู่หนึ่งในจำนวนนั้นเพียงจะพันครรรภ์มารดาออกมาเมื่อครู่ พร้อมกับนิมิตประหลาดบอกลางนั้น”

“ข้าจะค้นพบมันได้อย่างไร จารุทัตต์ ข้าจะกำจัดมันเสียได้หรือไม่?”

“โปรดอย่าวิตกไปเลยพระเจ้าข้า วันใดที่ทรงเหยียบชมพูทวีปได้เต็มพระบาท วันนั้นจงรับสั่งให้กำจัดทหารกเทศชายของเหล่ามิลักขะเสียให้สิ้น แล้วนั้นแลอารยันจะสงบสุขปลอดภัยอยู่ภายในแผ่นดินอันเป็นแหล่งใหม่นี้ แต่ตามดวงชะตาแล้วพระองค์ปรารถนาที่จะชำระล้างแผ่นดินชมพูทวีปให้หมดสิ้นไปซึ่งพวกมิลักขะของพระองค์ย่อมสัมฤทธิ์ผลสมประสงค์ทุกประการ”

พิษณุมหาราชทรงพระสรวลกึกก้อง ปักพระแสงลงบน
แผ่นพสุธา ขณะที่ประกาศว่า

“ชมพูทวีปจักต้องเป็นของเผ่าอารยันแห่งข้า ไม่มีใคร
อีกแล้วที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่าข้าได้”

ณ ราตรีเดียวกัน แลกาลเวลาเช่นเดียวกันนี้ วรรต ขุนพลหนุ่ม
แห่งจักรพรรดิมีลักษณะพ่ายศึกอารยัน แดกฉานช้วนเช่นมาตาม
ลำน้ำคงคา มุ่งหวังจะกลับคืนเข้าสู่นครเทวทหะ เพื่อทูลให้
ชาตะเวทเจ้าแห่งอาณาจักรได้ทรงทราบถึงสภาพศึกอันคุกคาม
บีบเข้ามาใกล้ทุกขณะ

ระหว่างที่กระเจิดกระเจิงชอกซอนมาจนพบกับราตรี
สกดกันเป็นอุปสรรคในการเดินทาง แลไพร่พลที่เหลือนตาย
จากการยุทธนาเพียงจำนวนน้อยแรมคืนอยู่ในดงรังไกล่ฝิ่งแม่น้ำ
นั้น อัจฉรย์ในสภาพเดียวกันก็พลันปรากฏ ดาบอันกรังโลहितของ
ขุนพลวรรตแลทหารมีลักษณะทุกเล่มส่องประกายอยู่ในความมืดมิด
ของวิกาลสงัด

ขุนพลหนุ่มฉงนฉงายใจนัก สะอึกอั่นตะลึงกันไป
มีอาจจะสงบสติอารมณ์เข้าสู่นิทราได้ ทั้งที่จิตแสนจะละเหี่ย
อ่อนล้า ด้วยกรำศึกหนักมาแต่ทิวาวาร เหลียวไปรอบกาย...
นิมิตประหลาดมิได้ประจักษ์ชัดกับสายตาของตนเองแต่ผู้เดียว
ด้วยเหตุที่เหล่าทหารทุกคนพลิกพื้นตื่นตัว แลเผชิญกับ
เหตุประหลาดนั้นทั่วทุกตัวตน

กองไฟที่สูมอยู่ทุกกองเปล่งเปลวร้อนแลสงรัศมีโชติขึ้น
มิใช่แต่เท่านั้น ดอกธูปยังร่วงพรูอยู่มิหยุดหย่อน ดูชาวสะพรั่ง
ไปทั่วเขตที่พักแรมอยู่ ม้าศึกทุกตัวผ่นผยองส่งเสียงโกญจนาท
ก้อง ประหนึ่งจะลำพองอยู่ในยุทธภูมิ วรุตแลทหารทุกคน
แผ่นขี้นยืนอย่างตระหนกพรันพริ้ง อาวุธที่กุมแน่นอยู่ในมือ
ส่งแสงวูบวาบอยู่เช่นนั้น ประหนึ่งจะถูกบันดาลขึ้นด้วย
กฤษฏาภินิหารแห่งคิเวเทพ ขุนพลหนุ่มอุทานแหบเหือดด้วยพิษ
พรันใจ

“อนิจจา! ชมพูทวิปแห่งมีลักชะทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จะถึง
กาลหลุดลอยไปเป็นแผ่นดินของเหล่าอสูรฤโหดผู้เบียดเบียน
เสียแล้วหรือไร จึงบันดาลให้เกิดเหตุอาเพศสำแดงเป็นอภินิหาร
เตลิดขวัญทหารกล้าอยู่เยี่ยงนี้ บุญฤทธิ์ที่ปรากฏอยู่บนปลาย

อาวุธของพวกข้าเหล่านี้จะเป็นलगวิบัติหรือว้าโชคชัยของ
มิลักขะอย่างไรเ็นแน่ อาวุธที่เคยตีมโลหิตเออย เจ้าส่งแสงให้แก่
ใคร พิษณุมหาราชแห่งอารยัน หรือว้าชาตะเวทแห่งมิลักขะ”

“ดูรา! ขุนพลผู้ฟ้ายศึก สิ่งทีเตลิดขวัญของท่านแล
ทุกชีวิตในจักรภพ ณ บัดนี้ เป็นสัญลักษณ์แห่งกลียุคอันจะพึง
บังเกิดในกาลอนาคต มันเป็นलगแห่งกาลหายนะวิบัติของ
แผ่นดินหลายเท่าพันทวีกว่าเท่าทีได้เป็นอยู่”

เสียงหนึ่ง...กังวานตอบมา วรุตสะดุ้งหันขวับมาทาง
เบื้องหลัง ก็ได้ประสพกับร่างในเศวตภูษา ดูขาวโพลนท่ามกลาง
แสงไฟแห่งกองเพลิงทีจุดไว้ ยืนสงบอยู่ใต้ต้นรังไกลๆ ร่างนั้น
บอกถึงสังขารอันชรภาพ ทอดดวงตาจับนึ่งมาทีขุนพลหนุ่ม
แลมือเหี่ยวข้างหนึ่งยกขึ้นคล้ายจะยับยั้งความตื่นเต้นของวรุต
แลทหารมิลักขะทุกคน

“ใคร? เจ้าคือใคร แลปรากฏกายขึ้นได้ว้าไร?”

“เราคือสุภัททะ นักบวชผู้ทรงศีลเฝ้าอารยัน”

สดับคำว่า ‘อารยัน’ หอกทียังส่องแสงเป็นประกายอยู่ใน
มือวรุตก็เงือดเงือหมายร่างอันชรภาพ ซึ่งปรากฏขึ้นว้าไร

อัศจรรย์นั้นเป็นเป้าหมายที่จะสลักดั่งสังหารเสียให้สมแค้น แต่ผู้ทรงศีลเผ่าอารยันแยมพราย โบกมือยับยั้ง พร้อมกับกล่าว
ต่อมาว่า

“ข้าก่อน! มีลักษณะผู้กระหายเลือด เราสละสิ้นหมดทุกสิ่ง
ทุกอย่างแล้ว เราเป็นผู้มีจ้องแวงแลก่อแวง นอกจากจะสงบ
ศานติสุขอยู่ในศีลสัตย์ เรามิได้ขอชีวิตของเราเลย แต่ขอเพียง
อย่าให้ท่านหรือมนุษย์ผู้มัวเมาทุกเผ่าทุกชาติในโลกนี้
ได้จมนบาปลงไปถึงกว่าที่แล้วเลย สิ่งนี้เราขอวิงวอน”

วรุฑชะงัก ดวงตาเป็นประกายแวววาว กระสันหอกในมือ
นั้น

“ไอ้อสุรร้ายอารยัน! เจ้ารุกรานแย่งถิ่น เจ้าเบียดเบียน
แลจ้องล้างมีลักษณะพวกข้า ข้าได้สาบานไว้แล้วว่า ขึ้นชื่อว่า
อารยันแล้วล้วนเป็นศัตรูที่จะต้องพิฆาต”

“เรามีเคยเป็นศัตรูของใคร เรามีเคยเบียดเบียนแย่งถิ่น
ของใคร นอกจากจะชี้หนทางศานติสุขให้แก่สัตว์โลก”

“แต่เจ้าคืออารยัน!”

นักบวชชราแก้มศีระ คงยิ้มเยือกเย็นอยู่เช่นเดิม

“ถูกละเข้าเป็นอารยัน แต่ไม่ว่าเข้าจะเป็นชนเผ่าใด ยามเมื่ออยู่ในสภาพเช่นนี้ ข้าปรานีต่อทุกชีวิตของสัตว์โลก แลที่ปรากฏกายขึ้นนี้ก็เพื่อจะบอกแก่ท่านว่า สงครามที่เกิดขึ้น ในขณะนี้ อุบัติเพราะความโลภโมโทสันของมวลมนุษย์ผู้มีจิต ห่างไกลจากศานติ ข้ารู้ ชาตะเวทแลพวกท่านต่อสู้เพื่อป้องกัน เผ่าพันธุ์แลผืนแผ่นดิน ส่วนพิษณุมหาราชแลเหล่าอารยันต่อสู้ เพื่อรุกรานเบียดเบียน และสร้างความยิ่งใหญ่ แลสำหรับท่าน ในขณะนี้ พ่ายศึกอารยัน ถอยร่นเข้ามาหลบพำนักอยู่ ณ ป่ารัง ริมฝั่งแม่คงคานี้ ในราตรีอันเป็นศิวราตรีแห่งการถ่ายบาป ข้าสุภัททะ ขอถือศุภวาระแห่งราตรีอันประเสริฐนี้ ถ่ายบาป ให้แก่ท่านชาตะเวทแห่งมิลักกะ แลพิษณุมหาราชแห่งอารยัน ด้วย”

“นักบวช ถ้าข้าจะฆ่าท่านเสียเดี๋ยวนี้?”

“ก็คงจะได้ แต่จงดูซิ อาวุธของท่านแลของทหารแห่ง ท่านทุกคนยังส่องแสงอยู่เช่นขณะนี้ เพราะอาเพศวิปริต อาวุธ ทุกชนิดยามเมื่อสำแดงเหตุเช่นนี้ ย่อมไร้ผลที่จะใช้ประโยชน์

เพราะมันจะไม่ระคายเคืองอันใดเลย แม้แต่เส้นผมสักหนึ่งเส้น
ก็ตัดมิขาด”

“ท่านบอกข้าได้หรือไม่ว่า กลใด อาวุธทุกเล่มจึงส่องแสง
เปล่งประกายเช่นนี้”

“ข้ากำลังจะบอกแก่ท่าน แลก็ได้บอกท่านไปแล้วว่า
มันเป็นलगแห่งความหายนะวิบัติของแผ่นดิน เป็นกฎแห่งเวร
พิชิตมหาราช...ตระหนักแนล้าพองอยู่ในพระทัยว่า เธอทรง
มหิทธานุภาพเกรียงไกร โดยมีใครจะเสมอเหมือนได้แล้ว
แต่หารู้ไม่ว่าสักวันหนึ่งอาจจะมีผู้ที่เกรียงไกรกว่า เปล่งรัศมีแห่ง
กฤษณานุภาพเข้ามาทำลาย ที่อาวุธทุกเล่มในแผ่นพิภพลุกโรจน์
เป็นแสงขึ้นนั้น ด้วยเหตุที่มีทารกผู้หนึ่งคลอดพ้นจากครรภ์ของ
มารดา ในขณะที่ดวงจันทร์โคจรผ่านกลุ่มดาวโจรเพียงครู่
พริบตา ฤกษ์อันร้ายแรงนี้บันดาลให้สรรพอาวุธเปล่งรัศมีขึ้น
บ่งความหมายว่า ด้วยลักษณะการเยี่ยงโจร ทารกผู้นั้นจักโค่น
ทุกราชบัลลังก์ให้พินาศลงได้ ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์ของจักรพรรดิ
เผ่าพันธุ์ใด แลทารกผู้นี้เกิดในสกุลมิลักชะพวกท่าน”

“โอ...กระนั้นหรือ” วรุตเปล่งอุทานตื่นเต้น “ผิวนั้นไม่ใช่รันทานมิได้หมายความว่า ทารกผู้นี้เป็นมิ่งขวัญของเผ่ามีลักษณะแห่งข้าดอกหรือท่านผู้ทรงศีล?”

“ข้าไม่มีความแน่ใจนัก แต่หวังเพียงว่าโลกจะจมอยู่ในเหวแห่งบาปยิ่งขึ้น ทารกผู้นั้นเกิดมาเพื่อบาป แลพลอยพาให้ปฐพีลุกโรจน์ไปด้วยไฟบาป แต่ข้าได้บอกแล้ว มันเป็นกฎแห่งเวรที่จะหลีกเลี่ยงเสียมิได้”

“ดูก่อนผู้ทรงศีล พิษณุมหาราชบุททะลงเข้ามาในถิ่นของพวกข้า เบียดเบียนจงล้าไปทั่วเช่นนี้ บาปหรือไม่?”

“สิ่งนั้นเป็นบาปไม่มีอะไรเคลือบแคลง”

“แลมีอะไรบ้างที่พวกข้าจะตอบแทนได้ มีวิธีใดที่พวกข้าจักป้องกันเหตุอันคับขันนี้ มีลักษณะกำลังจะสูญชาติด้วยพลังพลที่ด้อยกว่า”

สุภัททะ นักบวชเผ่าอารยัน ยืนสงบนิ่งไปครู่ใหญ่ จึงเอ่ยขึ้นแซมซ้ำ

“ท่านจงกระทำไปตามหน้าที่แห่งท่านเถิด ขุนพลมิลักขะ
เอ๋ย ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมดำเนินไปตามวิถีทางของมัน แม้จะสืบ
เชื้อสายมาจากอารยัน ข้าอยู่เหนือภาวะที่จะมีธุรกิจเกี่ยวข้องกับ
กองกิเลสของมวลมนุษย์ได้ ไม่ว่าจะเป็นมิลักขะ อารยัน หรือ
เชื้อชาติอื่นใด สำหรับข้าแล้วย่อมถือเสมือนภราดร ควรที่จัก
สมานสามัคคีแลเอื้อเฟื้อต่อกัน แทนที่จะห้าห้าหมายพิฆาตกัน
อยู่เยี่ยงนี้ เอาเถิด เพื่อเห็นแก่สวรรค์ ข้าจะขอเตือนมิลักขะ
พวกท่านในวาระเช่นเดียวกับที่ข้าจะต้องเตือนเหล่าอารยัน
ผิดว่าข้าได้มีโอกาสพบ นั่นคือจงให้ความเมตตาแก่ทารก
เพศชายทุกชีวิตที่อุบัติขึ้น ณ ราตรีแห่งการถ่ายบาปผิคนั้น
ไม่ว่าทารกนั้นๆ จะอยู่ในสภาพเช่นไร จงไว้ชีวิต จงละเลย
ปล่อยไปเสีย อย่าได้ทำอันตรายเพื่อเห็นแก่บุญ”

แหละในขณะเดียวกัน ณ คูหาอันลึกล้ำลับซับซ้อนไปด้วย
คิลารายแบ่งเขตเป็นถ้ำสถิตแห่งฝูงสิงหาราช ซึ่งมีแหล่งหากิน
อยู่บริเวณทุ่งสีทองของโยทะกา แลกองโจรเดิรถึยเฝ้ามิลักขะ
ซึ่งมี ‘นกุลลา’ เป็นประมุข โดยอาศัยขุนเขาแลชะเวิกผาอัน
ไพศาลแหล่งเดียวกันเป็นที่ชุมนุมช่อนกาย ต่างเคยชินอยู่ในساب

สางของกันและกันระหว่างสัตว์ร้ายแลคนร้าย มิได้ก่อความ
สงบสุขของแต่ละฝ่ายเพราะสัญชาตญาณอันใกล้เคียง

ทุกโจรเผชิญอยู่กับเหตุอันประหลาดนั้น มิผิดแผกไป
จากชนกลุ่มอื่น เพราะหอกดาบสรรพอาวุธทุกเล่มเกิดประกาย
แสง-สว่างขึ้นในราตรีสงัด พร้อมกันผุ่งสิงห์ที่อาศัยอยู่ในถ้ำ
มีห่างไกลจากถ้ำของโจรนัก ก็พากันแผดเสียงคำรนก้อง
สะเทือนเลื่อนลั่น จนศิลาหย้อยในถ้ำสถิตของหมู่โจรร่วงหล่น
พังทลายลงมาจากเพดาน

ทุกโจรยินดีปรีดายิ่งนัก ต่างส่งเสียงร้องบอกกันต่อๆ ไป
ด้วยสันดานโจรประจักษ์อยู่ในรหัสอันบอกเป็นศุภนิมิตของโจร
นกุลกระซอกดาบปราดจากฝักชูขึ้น ขณะที่สรวลสันต์ประกาศ
ก้อง

“ฤกษ์โจร! วาระที่เรากำลังรอคอยอยู่ทุกขณะจิตได้มาถึง
แล้ว นั่นคือกำเนิดแห่งจักรพรรดิของพวกเรา”

เสียงโห่ร้องครางกระหึ่มขึ้นภายในหุบเขาอันเป็นถิ่นของ
โจรเดียดถึยแผ่มีลักชะ อาวุธถูกเปลือยจากฝักแลกวัดแกว่ง
ส่องแสงแวบวาวไปทั่ว ส่องกระทบกับแสงใต้แลกองเพลิงดูเป็น

มันน่าสยง หมูสิ่งที่ยังคงคำรณกระหึ่มมาได้ยืนถนัด นกุลาวิ่ง
นำทหารโจรออกมายังหน้าถ้ำอันเป็นชะง่อนผา ซึ่งมีนางวาชีกา
แม่มดอันเป็นที่สักการะยืนแหงนพักตร์ขึ้นสรวลสันต์กับท้องฟ้า
วิปริต ประหนึ่งจะได้ประสพกับความเปรมใจยิ่งนัก นกุล
เปล่งเสียงตะโกนก้อง

“แม่เฒ่า! บัดนี้อาวุธทุกเล่มเกิดประกายขึ้นแล้ว ท้องฟ้า
มัววิปริตผิดวิกล แลหมูสิ่งคำรณอยู่ก็กักก้อง จงบอกข้า ทิศใด
เป็นที่กำเนิดของจอมจักรพรรดิแห่งโจร ข้าจะบุกบันไปเอา
จักรพรรดิแห่งพวกข้ามา ณ ราตรีนี้”

“ดูรา นกุลาชนโจร” นางวาชีกาหัวเราะแหลมเยือกเย็น
แลร้องตอบลงมาจากหน้าผา

“ข้าเห็นแจ้ง ข้าประจักษ์หมดสิ้นแล้ว มิ่งขวัญแห่งโจร
ประสูติแล้ว ภายใต้พิชัยฉัตรของพระเจ้ากรุงเทวทหะ จอมภพ
มีลักษณะผู้กำลังเสวยพระเคราะห์ สรรพอาวุธทุกสารทิศ
เกิดประกายเพราะกฤษฎาณภาพอันเรืองรอง แต่ใครเล่าจะซื่อบอก
ได้ว่า หนึ่งในสามแห่งราชโอรสของชาตะเวทที่เกิดจากมิ่งมเหสี
วิชนีในขณะเดียวกันทั้งสามองค์ องค์ใดจะเกิดภายใต้ฤกษ์โจร
เพื่อเป็นมิ่งขวัญแก่มีลักษณะทุกชีวิตในอนาคตกาล แลใครจะ

ประจักษ์ชัดลงไปว่าทหารกษาวมิลักษะคนใดเป็นราชโอรสผู้สืบเชื้อสาย ในยามที่แผ่นดินเกิดกสิยาคอลวนไปด้วยมิดัสญูญีสภาพอันเนื่องมาแต่บาทของชาวอารยันที่เหยียบย่ำลงมาเช่นนี้ นกุลแลโลโจรทั้งหลายจึงฟัง มิลักษะกำลังจะสูญชาติ! มิลักษะกำลังจะไร้แผ่นดิน! สัจจะที่พวกเจ้าจะต้องปฏิญาณต่อหน้าผาอันเป็นแหล่งสถิตของพวกเจ้าก็คือ จะต้องติดตามค้นหามิงขวัญแห่งมิลักษะในยามหายหน้าวิบัติด้วยชีวิตแลวิญญาณ เทวทหะกำลังจะล่มจมอยู่ในระยะเวลาอันมีไกลนี้ทุกชีวิตจะแตกฉานซ่านเซ็นแลล้มกองลงเป็นศพ ลูกเล็กเด็กแดงจะไม่มีเหลือพอไว้สำหรับความหื่นกระหายของอารยันผู้หฤโหด ต่อแต่นี้ไป ผิว่าพวกเจ้าจะรอดจากเงื้อมมือของเหล่าอารยันด้วยเหตุที่มีถิ่นพำนักอันเร้นลับเกินกว่าที่พวกมันจะค้นหาแลขยี้ทำลายเสียได้ พวกเจ้าก็ไม่มีโอกาสที่จะได้ปล้นสะดมตีชิงเหล่ากองเกวียนของมิลักษะพวกเดียวกันกับเจ้าอีกแล้ว ทว่าจะเป็นของพวกอารยันอสูรผิวขาวผู้รุกรานแลทำลายชาติ จงอย่าหลงลืมเสีย มิงขวัญของพวกเจ้าแลเผ่ามิลักษะทุกคน คือโอรสองค์หนึ่งในจำนวนสามของชาติตะเวท จอมกษัตริย์ผู้ชะตาขาด ราชกุมารทั้งสามมีสิริลักษณ์วรกายในประพิมพ์ประพายเดียวกันจนยากที่จะพิสูจน์ว่าใครเป็นใครทั้งสามองค์ แต่มีอยู่องค์หนึ่งที่เกิดภายใต้ฤกษ์โจร ที่จะผุดขึ้นยืนเด่นแลตะปบคอของเหล่าอารยัน

เสมือนกับสิงหาราชตะปบเหยื่อในวันหนึ่งแห่งอนาคตกาล
หากว่ามีสิ้นชีพเสียก่อนด้วยน้ำมือของอารยัน ฉะนั้น ปฏิญาณ
มา ณ บัดนี้ พวกเจ้าจะป้องกันแลพิทักษ์รักษาชีวิตทารกของ
เผ่ามีลักษณะทุกคนไว้เสมอด้วยพิทักษ์ชีพของตนเอง พวกเจ้า
จะต้องติดตามค้นหาแลถนอมชีวิตของทารกเพศชายแห่งสกุล
มีลักษณะทุกคน!”

รหัสลับแห่งเหตุนี้แล ขุนโจรนกุลประกาศเป็นประกาศิต
แก่กลุ่มโจรทุกเหล่าให้แจ้งเหตุ แลกระพือข่าวซบซิบถ่ายทอด
ออกไปโดยเร็ว ไม่ว่าจะเป็นโจรสตวัจรกลุ่มใดที่ตกอยู่ในอำนาจ
หรือไม่ว่าจะเป็นพ่อค้าวานิช ราษฎรชาวมีลักษณะที่ผ่านเข้ามาใน
รัศมีอันเรืองศักดิ์ดาของโจร รหัสนี้ถูกกระซิบบอกกันต่อไป...
ต่อไป...หลายกระแส นับวันที่กองทัพอารยันบุกทะลวงกระชั้น
ชิดเข้ามา รหัส-เหตุที่เตือนอยู่ในจิตของมีลักษณะตามคำบอกเล่า
ของแม่มดวาซิกาก็แพร่สะพัดกว้างขวางออกไปโดยทั่ว

สิ่งนั้นคือ ให้ป้องกันแลสงวนชีวิตของทารกเพศชาย
แห่งสกุลมีลักษณะทุกคนไว้จากน้ำมือของชาวอารยัน...

และแล้ว มิซามินาน ขาวนี้ก็เป็นทีล่งรื้ออย่างแอบแฝงทั่วไป
ในกลุ่มของพวกสัตยูจร ที่ต่างพากันลี้ภัยจากอาวุธของทหาร
อารยัน ถอยร่นเข้ามาสู่อาณาจักรเทวทหะตามลำดับ

“อารยันใกล้เข้ามาทุกขณะแล้ว มหาภัยกำลังคืบคลาน
เข้ามาใกล้เราทุกขณะจิต!”

“อาณาจักรรายทางแหลกพินาศไม่มีเหลือ บาทของ
อารยันเหยียบย่ำทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นสมบัติของมิลักซะ”

“ทุกด้านแลทุกทิศ อารยันรายล้อมไว้โดยรอบ เทวทหะ
แห่งเราเป็นอาณาจักรกลางแหล่งสุดท้าย ที่จะถูกบุกกระหน่ำ
ด้วยศึกกระหนาบรอบด้าน...”

“เรากำลังจะหายนะ เรากำลังจะสูญชาติเพราะอสูรร้ายที่
ถูกลมเหม็นต์พัดพาเข้ามาทางหิมพานต์บรรพต มันจะฆ่าเรา
มันจะทำลายทุกสิ่งของเราหมดสิ้นโดยมิเหลือไว้ ทุกหนทุกแห่ง
ที่อารยันผ่านเข้าไป คงมีแต่เถาถ่านแลกองกระดูก...”

“จำคำของแม่มดวาชิกาไว้ พวกเราต้องหลีกหนีหลบซ่อน
เอาทหารกเพศชายของมิลักซะทุกชีวิตไว้ ซ่อนไว้อย่างมิดชิดที่สุด
เพื่อให้รอดจากปากเหยี่ยวปากกาเยี่ยงอารยัน”

“ทารกเพศชาย...ที่เราจะต้องพิทักษ์รักษาแลคุ้มกันชีวิตทารกเพศชายผู้นั้น...มันเป็นคำทำนายของแม่มดวาชิกาแห่งผาสิงห์คำรน!”

เสียงกระซิบส่งกันต่อๆ ไปเช่นนี้ แ่วเข้ามาสู่โสตของหนุ่มมายากรผู้หนึ่ง นามว่า ‘กูเวอร์’ ผู้มีเคยมีแผ่นดินหรือเคหะอันเป็นสมบัติของตนเองเป็นที่พักอาศัย นอกจากโคตต่างเทียมเกวียนสองตัว แลสุนัขร่วมแสดงกลอีกตัวหนึ่ง เพื่อที่จะเร่ร่อนสร้างความงุนงงมหัศจรรย์และบันเทิงให้แก่ชนทั่วไปตามทิศทางที่สัญจรผ่านไปอย่างปราศจากจุดหมาย

ขณะนั้น กูเวอร์หนุ่มนักแสดงกลกำลังสำแดงมายากรเพื่อแลกกับอาหารประทังชีพไปวันหนึ่งๆ ยังจัดรัสซุมขนมชนแห่งหนึ่ง ไกล่ประตุมืองทางทิศตะวันออกของพระนครเทวทหะ นามมายากรดิ่งแพร่พลั่วสี่สลับให้ประชาชนทัศนาอยู่ในมือ ทุกครั้งที่เขารูดผ้าแพรด้วยมืออีกข้างหนึ่ง แพร่นั้นจะแปรสีกันไปได้ต่างๆ กันอย่างน่าอัศจรรย์ ก็พอดีระบือเหตุนี้ถูกกระซิบบอกโดยหญิงสาวผู้มีอาชีพเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุที่ประจักษ์ชัดถึงวิฤตติกาลที่คืบคลานไกลเข้ามาทุกขณะดืออยู่แล้ว สายเลือดอันระอุกรุ่นไปด้วยเพลิงแค้นแห่งเผ่ามีลักชะ ทั้งๆ ที่มีฐานะเป็น

เพียงนักแสดงกลผู้ต่ำต้อย กุเวรสบถออกมาจากลำคอขณะที่รู้ด
แพรในมือเป็นครั้งสุดท้าย ภูเขาแพรแปรมาเป็นมิดสันขาววับอยู่
ในมือโดยทันทีอย่างน่าพิศวง แลปลิวหวือไปสลักแน่นอยู่กับ
เกวียนเทียมโค สันสะเทือนไปมาด้วยความแรง พร้อมกับเสียง
ของมายากรที่สดับไปเพียงแว่วว่า

“แพรพรรณอันงดงามในมือของข้า จะแปรเป็นอาวุธร้าย
ทุกชนิดยามเมื่อเผชิญหน้ากับเหล่าอารยันทมิฬ แหละข้าเป็น
คนหนึ่งที่จะหลบซ่อนทารกแห่งมิลักชะไว้ภายในเกวียนกลของ
ข้า โดยมีให้อับดซบเยี่ยงอารยันมีโอกาสได้ค้นพบ”

บทที่ ๒ สามยุพราชผาแฝด

แม้รอยลางแห่งความวิบัติอัปราจะได้ผุดเด่นขึ้นให้เห็น
ประจักษ์ชัดในจักขุของเหล่ามีลักษณะทั้งหลาย...ภายใน
มณฑิรทองของปราสาทสราญหฤทัยแห่งเทวทหะ อันมี
'ชาตะเวท' แล 'วิชณี' ยอดชายาเป็นจอมภพ ได้เป็นแหล่ง
ให้กำเนิดแห่งกุมารสามชีวิตภายใต้ราชัยไอศูรย์สมบุรณ์แบบ
เยี่ยงยุพราช

แต่อนานักที่ข่าวประสูติของกุมารผาแฝดทั้งสามถูกเก็บ
สงบอยู่ภายใต้ปรารค์ปรา โดยมีได้ล่วงรู้ไปถึงหูของราชนร
ตามประเพณี ด้วยเหตุที่อาณาจักรกำลังตกอยู่ห้วงยุคเข็ญ
คงมีแต่อำมาตย์ราชบริพารที่ใกล้ชิดจอมกษัตริย์เท่านั้น
ที่ประจักษ์ในมงคลข่าวที่อุบัติขึ้นท่ามกลางความอัปมงคลนี้

สามยุพราชเผ่ามีลักษณะผู้ประสูติในกาลเวลาไล่เลี่ยกัน
ทรงสิริลักษณ์ประพิพประพายประหนึ่งหุ่นที่หล่อออกมาจาก
เบ้าหลอมอันเดียวกัน จนยากที่จะพิสูจน์ชัดได้ว่าใครเป็นใคร
หนึ่งในจำนวนสามซึ่งเป็นผู้ประสูติในเวลาัมชฌิมกาลระหว่าง

ผู้เป็นเซษฐาแลอนุชา มีรอยโดยกำเนิดแตกต่างไปจากสององค์ ด้วยว่าระหว่างกลางของอุระพางค์ปรากฏเป็นตำหนิร่องลึก ดุจเกิดขึ้นด้วยอึ้งเล็บแห่งสิรราชจารีอยู่เด่นชัด ส่วนอีกสององค์ บริสุทธิผุดผ่องยอใยปราศจากมลทินใดๆ

ทั้งสามหน่อมีลักษณะได้รับรหัสบงนามแลตราสัญลักษณ์ เครื่องหมายแห่งยุพราชมีลักษณะ แอบซ่อนมิดชิดอยู่ทางเบื้อง ปฤษฎางค์ โดยสักด้วยสินิลกาญจน์จารึกติดอยู่กับพระฉวีกาย ตั้งแต่แรกประสูติ รหัสเหตุนี้เป็นที่แจ้งแต่เฉพาะจอมกษัตริย์ แลชายาผู้เป็นชนกชนนี มหาราชครูโหรเฒ่า แลพี่เลี้ยงคนสนิท ฝ่ายในเท่านั้น

ทิวราตรีหมุนเวียนผันเปลี่ยนไป ราชกุมารฝาแฝดทั้ง สามเจริญชันษาขึ้นตามลำดับ ฤดูกาลผ่านไปแล้วผ่านไปเล่า... ช่วยประศาสน์ความแข็งแรงเจริญวัยให้แก่ทุกทารกที่เกิด ภายในราตรีวิปริตแห่งศิวราตรีนั้นทีละน้อย แหละก็ช่วยบั่นทอน ทำลายเผ่ามีลักษณะให้ต้องย่อยยับอัปราไปทุกขณะ ด้วยการ รุกรานกระชั้นชิดของอารยันเช่นกัน

เหมันต์มิได้โอบอ้อมเอาแต่ลมหนาวเย็บเย็บ ทว่า อบอวลเอาความเล็ดคละคลุ้งมาจากยุทธภูมิด้วย วสันต์หยาดฝน

มาจากฟากฟ้าสุราลัย มิได้เป็นสายฝนอันบริสุทธิ หากแต่เจือด้วยสีแดงเข้มแห่งโลหิตของชาวมิลักะ คิมหันต์ร้อนระอุผะผ่าวก็เหมือนจะยิ่งระเหยเอาไอกลิ่นของซากศพให้ปลิวว่อนไปทั่วทุกหนทุกแห่ง

อา...! สงคราม...! สงครามยืดเยื้อเพื่อที่จะล้างแผ่นดินชมพูทวีปให้สะอาดหมดจด เพื่อที่จะเป็นสมบัติถาวรของเผ่าอารยันเพียงเผ่าเดียว ตามแผนการอันดุดันหฤโหดแห่งพิษณุมหาราช

ในที่สุด จากคืนอันน่าพิศวงแห่งศิวาราตรีนั้น เปลี่ยนฤดูกาลไปเป็นผลัดที่สอง และแล้วความพินาศของอาณาจักรเทวทหะแลชนเผ่ามิลักะก็ได้มาถึง

บทที่ ๓ อาณาจักรถล่ม

วาระนั้น วสันต์เพิ่งจะสิ้น ปีกอันเย็นเยือกของเหมันต์เริ่มจะโอบอ้อมไปทั่วปริมณฑล ท้องทุ่งอันแลลิบๆ ไปตราบชั่วสุดสายตานั้น ดูเหลืองส้างไปด้วยกลีบของดอกบุปผา เลื่อมเหมววรรณ ณ แหล่งอันสงบแลรื่นรมย์นี้ เคยกระเริงไปด้วยฝูงกุแลภุมรา ถลาร่อนระเริงเล่นอยู่เหนือคลื่นสีทองอันอำไพยามเมื่อพระพายพลิวหยอกเอนยอดพฤกษาพันธุ์ นานๆ จะตื่นตัวสักครั้ง ยามเมื่อจักรพรรดิแห่งเทวทหะเจ้าของถิ่นเดิมพร้อมด้วยราณีผู้เป็นยอดชายา แลราชบริพารเสด็จออกล่าราชสีห์

ทว่าเริ่มแห่งเหมันต์อันหฤโหดครั้งนี้ หมู่มโยทะกาที่ขึ้นอยู่เบียดเสียดติดต่อกันไปไกลลิบลั้วสุดสายตานั้น ได้กระซิบบอกกันต่อๆ ไปว่า ‘มหากย์’ ที่เคยประหวั่นหวาด ณ บัดนี้ได้คืบคลานเข้ามาถึงแล้ว แสนยาอันเกรียงไกรไปด้วยพลังพลมหาศาล รุกล้ำประชิดเข้ามาทุกด้าน ไหลบ่าท่วมท้นหิมพานต์บรรพต ตรงมุ่งลำน้ำคงคาเป็นแนวทางป้ายหน้าดิ่งลงสู่ทิศใต้...! ...อสูรผิวขาวเผ่า-อารยันผู้รุกรานเพื่อหวังจะครองถิ่นนั้นเอง!!

และแล้วก็เป็นอย่างจริง ยามเมื่อสุริยะรังสีฉาบประกาย
แสงแดดสลับท้องทุ่ง ผืนทะเลทองอันเพริศแพรวของทุ่งโยทะกา
ก็แหลกระย้าบลงด้วยกงล้อรถศึกแลผีเท้าม้า...เหยียบขยี้ลงมา
อย่างปราศจากความปรานีปราศรัย ทิวานั้นผืนทุ่งร้างนับพัน
บินว่อนอยู่เหนืออาณาจักรเทวทหะ โลหิตกระฉอกฉานชานเซ็น
ไปทั่วปฐพี ท้องฟ้าก็ปรากฏวิปริตไปในปัจจุบันกาล แปรจาก
ความสว่างสดใสมาเป็นสีแดงเดือดดุจแก้วโกเมน อึ้งคะนึ่ง
กระหึ่มหวนไปด้วยมิดคัสญูญิสภาพ ทุกทัพของมิลักชะแตกพ่าย
ยับเยินเป็นภัสมธุลี ถอยร่นไล่ถานพระนครเข้ามาเป็นลำดับ
พลังพลของอารยันบุกกระหน่ำกระชั้นชิดมาไม่ลดละ หมายถึง
เผด็จศึกให้เสร็จสิ้นก่อนอาทิตย์อัสดงคต ประกาศิตแห่ง
พิษณุมหาราชประกาศก้องแก่เหล่าทหารอารยัน

“ทำลายมันให้พินาศ! กวาดล้างมันให้สิ้น อย่าให้เหลือ
เลยแม้แต่สักชีวิต ข้าต้องการจะเห็นชมพูทวีปเหลืออยู่แต่
เถาถ่านแลกองกระดูก ก่อนที่จะสถาปนาอาณาจักรใหม่
อันสดชื่นของเหล่าอารยันแห่งข้าก่อนทิวาจะสิ้น!”

ดังนั้น ความหมายของอารยันผู้กระหายเลือดทุกคน
คือการเช่นฆ่าทำลาย มิลักชะทุกชีวิตแหลกลาญย่อยยับ

กระเจิดกระเจิงเข้ามาสู่วงล้อมอันหนาแน่นไปหมดทุกด้าน
แสงเพลิงเถกิงโรจน์จذبขอบฟ้า แผดเสียงครวญคราง
กระหึ่มหวน พายุร้ายพัดกระหน่ำตัวพระนครเทวทหะทุกทิศ
เสียงพระเพลิง เสียงอาวุธกระทบ เสียงหวีดหวาดโอดโอย
ของชาวมิลักขะระคนกับเสียงโห่ร้องสำแดงชัยอย่างล่ำพอง
ของอารยันดังเคล้าคละกัน ฟังเป็นที่น่าอเนจอนาถสยดสยองนัก
ม้าศึกทุกม้าของอารยันหือเต็มเหยียด นายทัพนายกองทุกคน
แผ่นผางดออยู่กลางศึก ส่งเสียงบัญชาแลเร่งเร้าตามประกาศิต
แห่งจอมภพมฤตยู

“จ๋า! เผลอลาญ! ทำลาย”

อนิจจา!! มิลักขะผู้สิ้นชะตาเอ๋ย บัดนี้จะหันหน้าไปทางใด
อีกเล่า ที่จะหลีกหนีให้พ้นไปจากน้ำมือของศัตรู ลูกเล็กเด็กแดง
ไม่ว่าชายหญิง มิเคยถูกละเว้นจากความหื่นกระหายของ
หอกดาบแห่งอารยันเลย ทุกคนรู้ - รู้อย่างอุทิศชีพให้แก่มาตุภูมิ
อันเป็นแหล่งกำเนิด ยามเมื่อข้าศึกเหยียบประชิดถึงชาน
พระนคร แต่เป็นการต่อสู้เพื่อตาย เพื่อการแตกดับ แลเป็นที่
ซุ้มคมอาวุธของอารยัน

บัดนี้ ประตุมืองแทบทุกด้านพังทลายย่อยยับลงแล้ว ปล่อยให้เหล่าทหารปัจจามิตรบุกทะลวงล้ำเข้ามาปานกระแสน้ำเชี่ยวที่ทำลายทำนบ มีลักษณะวังกระเจิงวนเวียนอยู่ในระหว่างฝิเท้าม้าของทหารอารยันที่แผ่นไม้กระชั้นชิดเข้ามา แลล้มลงดินด้วยปลายหอกที่เสือกสกัด โลหิตทะลักนองเจิ่งล้มตายทับถมกันเป็นสะพานแห่งการเหยียบย่ำของทหารอารยันที่จะย่างเข้าสู่ใจกลางพระนคร

ธนูเพลิงปลิวว่อนสว่างโรจน์เป็นสายเสียบสลักตรึงอยู่กับเคหคฤหาสน์ และแล้วก็ลุกโชติตระกูลเผาผลาญไปทั่วแผดรัศมีร้อนแรง ส่งวันตลบดุดอบอวลเป็นที่น่าปริเวทนาการยิ่งนัก คละคลุ้งดาวเลือดแลกลิ่นเหม็นเขียวของซากศพเหลือคณานับทับถมอยู่ในกองเพลิง จะมองไปทางใดล้วนบ่งสัญลักษณ์ปราชัยพินาศย่อยยับ

ทุกหนทุกแห่งกลายเป็นทะเลเพลิงไปสิ้น ยิ่งแต่ประตูพระนครทางด้านหน้าเท่านั้นที่กำลังทหารทัพสุดท้ายของชาติเวทภายใต้บัญชาการของ ‘วรุต’ ขุนพล ปะทะกับกำลังอันประดั่งโถมเข้ามาอย่างเลือดเดือดของอารยัน แลยันให้ชะงักงันอยู่เพียงนั้น ด้วยความสามารถอันเรืองรองของ

ขุนพลหนุ่ม ท้าพม่าทั้งทัพของวรุตประจัญบานอยู่กับกองทัพ
ปัจฉามิตรอย่างดุดันกร้าวแกร่งนัก นักรบชาวมิลักขะทุกคน
สกดกันรุกรไล่ทหารอารยันให้ต้องพ่ายผิงกลับไป แต่แล้วก็หนุน
เนื่องกันเข้ามาอีก มิผิดอะไรกับกระแสนในมหาสมุทร
อันย่อมจะหาที่สิ้นสุดมิได้

พิษณุมหาราชทรงม้าศึกต้อนพลให้เข้าประจันอยู่กลาง
สมรภูมิ ทอดพระเนตรเห็นทัพหน้าของอารยันมีอาการชะงักงัน
แลกระเจิงแตกกระส่ำระสายออกมาเช่นนั้น ก็พิโรธนัก
แผดสรเสียดบัญชากองทัพ

“เฮ้ย...บุกทะลวงเข้าไป ขยี้มันให้พินาศ ทำลายมันให้
แหลก ใครถอยแม้แต่เพียงก้าวเดียว ตาย! ทหารของพิษณุราช
มิรู้จักคำว่าถอย!”

นั่น! เป็นประกาศิตของพญายมที่ทหารอารยันทุกคน
ตระหนักดี ดังนั้นแม้จะมองเห็นมฤตยูรอคอยอยู่เบื้องหน้า
ด้วยคมอาวุธอันเกรียงไกรของทัพม้ามิลักขะอันเข้มแข็ง
ก็จำต้องประดาหน้าเข้าไปอย่างมียอมมลดละ ชีวิตต่อชีวิต
เข้าแลกกันอย่างน่าพรันพริ้ง มือที่กำอาวุธของทหารมิลักขะ
ทุกคนหนักอึ้ง แลเกรอะกรังไปด้วยโลหิต ประกายหอกดาบ

ส่องกระทบแสงเพลิงขณะที่กวัดแกว่งเข้าฟาดฟัน ดูเป็นมัน
วระวัชวณหวาดสยอง ต่างผลัดกันพลิกผิงจากหลังม้าลงมา
ด่าวดิ้นสั่นชีพอยู่กับพื้นพสุธาด้วยคมอาวุธที่ปลิวว่อน!

กำลังของอารยันหนุนเนื่องเข้ามามีหยุดหย่อน กำลังฝ่าย
มีลักษณะก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรง แลลดถอยลงทุกขณะ ในที่สุด
ฉันใดกับน้ำจำนวนน้อย ซึ่งย่อมจะต้องพ่ายแพ้แก่ประกายเพลิง
อันลุกโรจน์ ทหารมีลักษณะก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน สภาพอัน
แข็งแกร่งทรหดเริ่มจะแปรปรวนรวนระส่ำระสาย ด้วยมีอาจะ
ทานกำลังของปัจเจกมิตรที่ระดมโหมกระหน่ำมีจำนวนเหนือกว่า
หลายสิบเท่า แต่กระนั้นทุกคนก็ได้ละทิ้งหน้าที่ของตนเลย
คงแข็งใจจับอาวุธประหัตประหารศัตรู จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย
ของชีวิต ประตูด่านหน้าจะยังคงปิดแข็งแรงอยู่เยี่ยงนี้
จนกว่าทัพม้าอันเรืองรถของเทวทหะจะมีได้เหลืออยู่เลยแม้แต่
สักชีวิต...

ขุนพลวรุฒบุกทะเลวงโพนแผ่นอยู่กลางศึก เหยียบย่ำลงไป
บนซากศพของอารยันที่รายล้อมอยู่รอบกาย หอกสั้นประจัญ
ทิมแทงศัตรูจนหักสะบั้นย่อยยับลงไปแล้ว คงเหลือแต่ดาบที่

กวัดแกว่งปิดป้องแลประหัตประหารทุกชีวิตที่กีดขวางอยู่
เบื้องหน้า แหกไปทางใดทางนั้นก็แตกเป็นช่องด้วยฝ่ามือของ
ขุนพลหนุ่ม ทหารอารยันมีอาจจะเข้าประชิดติดกายได้ ทั้งๆ ที่
รุมล้อมรอบอยู่ทุกทิศ เพียงอึดใจเดียวก็ฝ่าวงล้อมออกมาได้
ซึ่งก็เผชิญกับกลุ่มทหารเสือของเทวทหะที่ทะลวงทัพอารยัน
ออกมาจากอีกด้านหนึ่ง ม้าทุกม้าโผนผยองระเริงศึกด้วยมัวเมา
อยู่ในสีแดงเข้มของหยาดเลือด

“มหินทรา!” ขุนพลวรุตตะโกนก้อง ม้าดำทะมึนอีกม้า
หนึ่งโผนเข้ามา ตะโกนฝ่าเสียงอาวุธที่กระทบกันสนั่นโต้ตอบ

“ข้าเอง ท่านขุนพลวรุต ทหารของเราแหลกลาญลง
ทุกขณะแล้ว ด้วยมีอาจจะทานทัพอารยัน...”

“ปรมินทร์ เปรมัษ หรือนั่น?”

อีกสองม้ากระโจนหลุดวงล้อมของปัจจามิตรห่อเหี่ยว
เข้ามา ทุกม้าที่ประจันหน้ากันอยู่หันเหียนเหยาะผยอง

ในความมืดมัวของอากาศวิปริต ยังมองเห็นได้ถนัด
ขุนทัพทั้งสองที่ฝ่าศึกออกมาได้ คือปรมินทร์แลเปรมัษ ซึ่งคุม

ทหารยันศึกอยู่ทางประตูเมืองด้านเหนือแลได้ ทั้งสองโลหิต
โซมกาย กล่าวขึ้นละล่ำละลัก

“ประตูพระนครทุกด้านแหลกลงแล้ว ทหารอารยัน
บุกทะลวงเข้าถึงใจกลางพระนคร ขณะนี้ปะทะกับทัพม้า
รักษาพระองค์เกือบจะถึงตัวปราสาทอันเป็นที่ประทับของ
จักรพรรดิแล้ว”

วรุณตระหนกนักในข่าวอันบ่งความปราชัยนี้ ร้องสั่ง
ทหารทุกคนที่รายล้อมอยู่เต็มเสียง

“มหินทรา! ท่านจงยืนกำลังของอารยันทางประตูด้านนี้
จนกว่าวาระสุดท้าย ประมินทร์ เปรมัมฯ แลว่าหุตตามข้ามา
แหกกลับเข้าตัวพระนครสมทบกับกำลังของทหารรักษาพระองค์
เพื่อป้องกันจอมจักรพรรดิ ราชินี พร้อมทั้งองค์พระยุพราชไว้
จนถึงที่สุด”

สิ้นเสียงบัญชา ทุกม้าหันเหียนออกจากที่ มหินทราโผน
เข้าไปบัญชาการรบอยู่กลางศึก ขุนพลวรุณ ประมินทร์ เปรมัมฯ
แลว่าหุต แกว่งอาวุธตีแหวกวงล้อมของเหล่าอารยัน ป่ายหน้า
กลับเข้าไปในตัวพระนครอันกำลังโศกโศกอยู่ด้วยรัตมีพระเพลิง

เพียงอึดใจเดียว ม้าทั้งสี่ของยอดทหารมีลักษณะก็ห่อเหี่ยวไป
ท่ามกลางซากศพแลสิ่งอันปรักหักพัง มุ่งไปสู่มณฑลเศียรทอง
ของชาตะเวท หวังที่จะพิทักษ์บาทของจอมกษัตริย์ แลองค์พระ
ยุพราชด้วยจิตภักดีสัตย์ซื่อ อันยากที่จะหายามเมื่อวิฤตติกาล
ครอบงำไปทั่วเช่นขณะนี้ สองหรือสามครั้งที่สี่ขุนพลเผชิญหน้า
กับกองทหารของอารยันตามถนนหนทาง อันจะนำไปสู่
ตัวปราสาทใจกลางพระนคร เปรียบประดุจพยุักษ์ร้ายที่เกรี้ยว
กราดแลต้องเจ็บอยู่ในวงล้อมของสุนัข ทหารอารยันที่สังกัดกัน
มาถึงกาลแตกพ่าย กระจัดกระจายแลดำวดิ้นลงไปเป็นศพ
ปล่อยให้สีทหารเสือโผนผ่านไปเป็นลำดับ

พอเลี้ยวโค้งจตุรัสใจกลางพระนครอันเคลื่อนไปด้วยศพ
ทั้งสี่มองเห็นตัวปราสาททองแพรวเพริศอาบอยู่กลางแสงเพลิง
โชติช่วง ส้าแดงให้เห็นชัดว่าทหารอารยันเหยียบถึงตัวปราสาท
เสียแล้ว ทำให้ตกตะลึงไปชั่วขณะ วรุตจับจ้องอยู่กับภาพหายนะ
นั้นแน่นแน่ว ขณะที่พึมพำในลำคอประหนึ่งเสียงสิงห์คำรน
ยามเมื่อต้องธนูพราน

“อา...! เทวทหะถึงกาลล่มแล้วหรือไร ภาพนี้จะตราตรึง
อยู่ในความทรงจำของชาวมีลักษณะไปจนกว่าจะหมดลมปราณ

ความพินาศของมิลักขะที่เกิดขึ้นจากเหล่าอารยัน...ดูก่อนสหาย
ผู้ร่วมตายของข้าเอ๋ย บัดนี้ชีวิตของเรายังคงเหลืออยู่ เพื่อเห็น
ภาพอันเสียดสลดเจ็บแค้นตรึงตรา เป็นประวัติอันแสนเศร้าใน
อีกสักก็้อใจข้างหน้าก็้ออาจจะรู้ได้ ทุกท่านตระหนักดีอยู่แล้ว
ทุกท่านเผชิญอยู่ด้วยตนเอง นามของพิษณุมหาราชจะจารึกอยู่
ในสมองแลวิญญานของมิลักขะอย่างไม่มีวันลบเลือน แม้ว่าข้า
แลท่านจะถึงกาลแตกดับไปกลางศึกในระยะอันใกล้นี้ ก่อนตาย
ก็จะขอปักดาบไว้บนแผ่นดิน ขอจารึกไว้ด้วยหยาดเลือดว่า
มิลักขะจะจงล้างอารยันจนสิ้นแผ่นดิน สหายเอ๋ย จงตื่นจาก
ตะลึง ณ บัดนี้เกิด ด้วยชีวิตของเราอยู่ แลภาระของเรายังมี
นั่นคือถวายเป็นการอารักขาจงรักภักดีแก่จอมจักรพรรดิจนกว่าจะ
ถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต ข้าประจักษ์ดีล่วงหน้าแล้วว่าทิวา
จะเป็นทิวาแห่งความพินาศของเรา จึงได้วางแผนการพิทักษ์
พระชนมชีพของเยาวกษัตริย์ทั้งสามแห่งเราไว้แล้ว แม้ว่าเราจะ
บุกนั้นมาเข้าไป จนอารยันบุกเข้าถึงตัวปราสาท ก็มิหนะจะยัง
เคร่งครัดต่อคำปฎิญาณของนาง นั่นคือข้านัดแนะให้นางลักพา
เอาสามพระยุพราชผู้เยาว์วัยมากอยุ่ยังอุทยานริมสระนิลบุล
แห่งปราสาทแก้วด้านหลังสุด อันจะมีทางลับนำไปสู่บริเวณ
ป่าประดู่ลายนอกกำแพงเมือง ป่านนี้นางคงเอาโอรสทั้งสามองค์
หลบหนีจากพระชนกชนนีมาคอยอยู่ก่อนแล้ว เปรมัษ วาหุต

แลปรมินทร์ ท่านทั้งสามจงฝ่าไปยังตำแหน่งที่ข้าได้ชี้บอก
แล้วรับเอาโอรสแหกหนีออกไปเถิด จงหนีเอาตัวรอดแลพิทักษ์
รักษายุพราชแห่งมิลักขะไว้อย่างดีที่สุด ส่วนข้าวรุตนี จะตีแหก
ปราสาทด้านหน้าเข้าไปถวายเป็นพิทักษ์บาทจอมกษัตริย์
แลราชินี ไปเกิดสหายที่รัก...มิต้องเป็นห่วงข้า ขอให้โชคดี”

ทั้งสี่ทหารเสียมองสบตากันเป็นครั้งสุดท้าย โบกอาวุธ
อำลาให้แก่กัน และแล้วก็ผละแยกจากกันโดยเร็ว

วรุตควมม้าไปทางหนึ่งโดยมิได้หันกลับมามองดูเพื่อน
ร่วมตายอีก ส่วนเปรมัช วาหุต แลปรมินทร์ชักม้ากลับ เหยียบ
ทหารอารยันฝ่าเข้าไปกลางเพลิง มุ่งหวังจะได้พบกับนางกิมนี้
นางกำนัลฝ่ายในซึ่งได้แจ้งในรหัสลับกับขุนพลวรุต รับที่จะ
ลักพาญุพราชแห่งมิลักขะมารอคอยอยู่ยังอุทยานท้ายปราสาท
พ้นฝ่าไปท่ามกลางเหล่าทหารปัจจามิตรที่กระจายแยกย้ายออก
ทำลายเผาผลาญปราสาทแลอุทยานแห่งเทวทหะ พบอารยันที่
ใดก็โผนเข้าใส่ ณ ที่นั้น เส้นทางที่สามขุนพลเสียดีฝ่าไปแตก
เป็นช่องโหว่เรียวยาวไปด้วยซากของอารยันที่ล้มตายดุจใบไม้ร่วง
ในฤดูคิมหันต์ ไม่มีทหารอารยันคนใดติดตามใกล้ชิดหรือยับยั้ง

เส้นจระของสามทหารเสือมีลักษณะเสียได้ ธนูแลหอกของอารยันไล่
หลังทั้งสาม หวิดหวิวเจียดกายไปอย่างหวุดหวิด

เพียงมินานัก โดยทิศทางที่วรุฒชีบอก ทั้งสามแผ่น
เหยียบพันธัพฤษชาติอันกำลังแย้มกลีบเบ่งบานแหลกวินาศ
ตะลุยเข้ามาจนถึงตำแหน่งนัดหมาย เสียงฝีเท้ามาศึกทำให้สตรี
ผู้รอคอยอยู่ด้วยความประหวั่นพรั่นพรึงอยู่แล้วหวิดผวา
แลเสียงทารกร้องให้จำขึ้นด้วยความตระหนก เมื่อเผชิญร่าง
ทะมึนบนหลังม้าอาบไปด้วยเลือดแลอาวุธกำแน่นอยู่ในมือ
ไบหน้ากร้าวเกรียมไปด้วยไอไฟแลหยาดเหงื่อ

“กิมนี้ อย่าตระหนก ข้าทั้งสามคือขุนทัพแห่งมีลักษณะ
พวกท่าน”

“โอ...! ข้ากำลังรอ รอคอยตามการนัดหมายอยู่ ณ ที่นี้
มาเป็นเวลานานแล้ว กระทั่งอารยันบุกทะลวงเข้ามาจนถึง
ปราสาทชั้นนอก และรุกล้ำไหลเข้ามาทุกขณะ ขุนพลวรุฒ
อยู่ไหนใด?”

“ข้ารับภาระมาแทนวรุฒ เร็วเถิดนาง ราชโอรสทั้งสาม
อยู่ไหนใด มอบให้แก่พวกข้าเดี๋ยวนี้”

นางกิมินีพี่เลี้ยงพะว้าพะวัง ด้วยมองมิเห็นขุนพลวรุตตามนัดหมาย แลปราศจากความวางใจ ขณะนั้น เสียงทหารกร้องจ้ำอยู่ในอกากะทิงใกล้ๆ สามทหารเสือกระสับกระส่ายยิ่งขึ้น ฝีมือแล้วเสียงโห่ร้องจากทหารอารยันใกล้เข้ามาตามลำดับ ระคนกับเสียงอาวุธที่ฟาดฟันกระทบกันได้ยินนัดเปรมัษสังเกตเห็นนางล้งเล็ใจอยู่เช่นนั้น ก็เตือนมาอีกโดยเร็ว

“ส่งราชโอรสทั้งสามให้แก่ข้า อารยันใกล้เข้ามาแล้ว”

“ขุนพลวรุต...ขุนพลวรุตอยู่แห่งใด ไปไม่มากับท่านด้วย”

“รอช้าอีกมิได้แล้ว วรุตจะไม่มีโอกาสได้เข้ามารับราชกุมารด้วยมือของเขาเองจากนางได้อีกแล้ว มีแต่พวกข้าที่มารับภาระแทนเท่านั้น เพื่อเห็นแก่พระชนมชีพของราชกุมารทั้งสาม ส่งมาให้พวกข้าเดี๋ยวนี้ อารยันต้องการทุกชีวิตของมัลลิกะ แม้กระทั่งทารกไร้เดียงสา”

เพราะนางมัวแต่ตะลึงอยู่ ธนุดอกหนึ่งปลิวเฉียดศีรษะของเปรมัษไปเพียงองคุลีเดียว ยอดทหารมัลลิกะทั้งสามเตือนม้าเฝ้าทะลุเข้าไปในซุ้มกาะทิงที่หมายตาแต่แรก เพราะได้ยินเสียงร้องอยู่ในนั้น อึดใจเดียวที่ซุ้มไม้หนาที่บึงถูกทำลาย

ร่างกระจอยร่อยของราชกุมารเชื้อมิลักชะสององค์ก็ปรากฏชัดกับคลองจักษุ ทารกทั้งสองถูกพันกายไว้ด้วยภูษาดำสนิทดินกระแต่่วเพื่อจะหาอิสรภาพจากผืนผ้าอันหนักอึ้งที่พันรอบกายอยู่นั้น นางกิมินีถลาเข้ามาโอบอุ้มไว้ในอ้อมแขน

“ราชกุมารมีอยู่สามองค์” เปรมัมชะร้องขึ้น “กลใดนางจึงได้มาเพียงสององค์เท่านั้น?”

นางตอบละล่ำละลักว่า

“ข้าได้พยายามจนสุดความสามารถแล้ว ระหว่างที่อารยันเข้าประชิดปราสาท ข้าคว่ำราชกุมารได้เพียงสององค์ คือ ทุษยันต์ผู้เป็นเชษฐาใหญ่ ซึ่งอยู่ในอ้อมแขนเบื้องขวาของข้า ในขณะที่ กับทัสสยอนุชาเล็กซึ่งอยู่แขนเบื้องซ้าย ส่วนเวชยันต์ซึ่งเป็นองค์กลางดินหลุดพ้นการไขว่คว้าของข้า เสด็จวิ่งเข้าไปในปราสาทชั้นใน หากข้าจะติดตามเวชยันต์เพื่อจะได้มาให้ครบทั้งสามองค์ ป่านนี้ทั้งข้าแลอีกสองราชกุมารในอ้อมแขนนี้คงจะไม่มีโอกาสได้มาพบท่านที่นี้เป็นแน่ ระหว่างนั้นเป็นเวลาที่ถูกละหุกโกลาหลอลหม่านยิ่งนัก แลข้าหวุดหวิดจะถูกธนูจากน้ำมือของทหารรักษาปราสาทด้านใน ด้วยหลงผิดคิดว่าข้าจะทำอันตรายต่อเยาวกษัตริย์คุณี้ นอกจากข้าแล้วจะไม่มีใครสามารถ

ไขว่คว้าราชกุมารทั้งสององค์ออกมาจากอ้อมอุระของ
จอมจักรพรรดิได้เลย เพราะข้าเป็นพี่เลี้ยงสนิทแลใกล้ชิดที่สุด
กระนั้น ณ บัดนี้องค์จักรพรรดิแลราชินีคงจะมั่นพระทัยว่า
ข้าทรยศในการลักพากุมารทั้งสองมา มันเป็นปฏิญาณของข้า
ที่ได้ให้ไว้แก่ขุนพลวรุฒ แลประจักษ์ดีอยู่ว่าทุกชีวิตภายใน
ปราสาทจะต้องตายเสียด้วยน้ำมืออารยัน ท่านทั้งสามจงรับ
ราชกุมารคู่นี้ไปด้วยเถิด จำไว้ด้วยว่าขวามือของข้าคือทุษยันต์
ส่วนซ้ายมือคือทศสย สัตว์ลักษณะแห่งกษัตริย์เผ่ามีลักษณะสลักติด
อยู่ทางเบื้องปฤษฎางค์ของทั้งสองด้วยหมึกสีนิลกาญจน์”

มีทันที่นางจะกล่าวสั่งจบสิ้นความก็ต้องผวาร้องกรีด
สุดเสียง นัยน์ตาเหลือกลาน ธนูดอกหนึ่งวิ่งเข้าเสียบทาง
เบื้องหลังตลอดทรวงอกของนางด้วยน้ำมือของทหารอารยัน
ยืนทรงกายชวนเซประหนึ่งจะล้มฟาด เปรมัษแลวาทฤถลา
เข้ารับราชกุมารทั้งสองไว้จากมือของนาง ก่อนที่ร่างของ
นางพี่เลี้ยงฝ่ายในผู้ภักดีต่อเบื้องพระบาทของจอมกษัตริย์
จะม้วนพับลงกับซุ้มไม้ นางพยายามเผยอกายขึ้น ร้องสั่ง
เป็นครั้งสุดท้ายบอกทางให้แก่ยอดทหารมีลักษณะ

“นักรบผู้กล้า ข้าขอฝากมิ่งขวัญของเผ่ามีลักษณะทั้งสององค์ไว้ในความอารักขาของท่านด้วย หันเร็ว...เร็วที่สุด... ประตูลับอยู่ทางต้นโอศอกใหญ่ริมสระด้านซ้าย...”

เพียงเท่านั้น นางกิมินีผู้รักดีต่อเบื้องพระบาทของจอมกษัตริย์มีลักษณะก็ลืมหูลืมตา ค้าง สิ้นชีพอยู่ในสภาพเช่นนั้น ด้วยพิษฐาน

ด้วยลักษณะการอันเจตต์อวิบัติดีอยู่แล้วของยอดทหารทั้งสาม ก่อนที่ธนูของอารยันจะปลิวเข้ามาอีกนับมิถ้วน เปรมาแลสหายร่วมตายทั้งสองก็เตือนม้าออกวิ่งเต็มเหยียด มุ่งไปตามคำชี้นำของนางกิมินี แต่แล้วเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องสิ้นหวังก็ปรากฏขึ้น ด้วยเหตุที่ทหารอารยันกลุ่มใหญ่บุกทะลวงเข้ามาถึงตัวเสียแล้ว แลกำแพงอันเป็นทางลับที่นางชี้นำ ก็ถูกพระเพลิงเผาผลาญดูแดงโชติ ระเกะระกะไปด้วยเหล่าอารยันผู้กำลังโห่ร้องอย่างคึกคะนองแลยามใจ สามทหารเสือแปรทิศทางจร เรียงมาเป็นหน้ากระดานฟาดฟันตะลุมพุกทหารศัตรูที่ประดาหน้ากันเข้ามาอย่างหมายพิฆาต เปิดออกเป็นช่อง

แลแผ่นรุดหน้าหนีย้อนกลับมาทางเก่า ทหารอารยันตามติด
ไม่ลดละ สกัดกันกีดขวางระเะระกะไปทั่วทิศ

ทั้งสามเวียนวนอยู่กลางวงล้อม ไม่ว่าจะบ่ายหน้าไป
ทางใด ล้วนพบแต่ทหารอารยันประดาหน้ากันเข้ามาทั้งสิ้น
มิผิดอะไรกับมดปลวก แม้จะเรื่องฝีมือสักเท่าใด ก็อยู่เหนือภาวะ
ที่ขุนพลทั้งสามจะต้านทานไว้ได้ กำลังอ่อนถอยลงตามลำดับ
บางครั้งก็ถูกอาวุธเป็นบาดแผลฉกรรจ์โลหิตหลังชุ่มโชก
แต่กระนั้นก็แข็งใจฟาดฟันแลโอบอุ้มเอาราชกุมารทั้งสองไว้
แนบกาย แต่แล้วเมื่อมาถึงจัตุรัสใจกลางพระนคร เปรมัษก็ถูก
ธนูทางเบื้องหลังตรึงแน่น หหมดโอกาสที่จะสำแดงเดชอยู่
ท่ามกลางทหารอารยันได้อีกแล้ว ขุนพลเสื่อร้องบอกปรมินทร์
สหายร่วมตายที่ฟาดฟันอยู่ทางหนึ่งได้คำเดียว ก็พลิกผิง
ลงจากหลังม้าซึ่งเป็นขณะเดียวกันกับปรมินทร์ทะยานเข้ามารับ
เอายุพราชในอ้อมแขนของเปรมัษไว้ได้ทัน ก่อนที่จะหล่นลงไป
เกลือกอยู่กับเท้าม้าของทหารอารยันที่เหยียบย่ำอยู่รอบกาย

วาหุตนันตีแหกออกไปทางหนึ่ง พร้อมด้วยอนุชาเล็ก
ซึ่งตื่นร้องอยู่ในอ้อมแขน ทว่าและแล้ววาระสุดท้ายก็มาถึง
ในเมื่อดาบกรังเลือดของยอดนักรบวัดขึ้นมารับดาบของ

อารยันได้เพียงครั้งเดียว ก็ถึงกาลหักשבั้นย่อยยับ อาวุธของ
ปัจฉามิตรประดังทิ่มแทงลงมาบนร่างของวาหุต แลสะกิดไป
สัมผัสผิวอ่อนละมุนของทารกในอ้อมกอดให้ปรากฏเป็น
บาดแผล โลหิตของหน่อมีลักษณะทะลักแดงเข้ม พร้อมทั้งเสียง
ร้องกรีด ดูเป็นที่น่าสังเวชนัก

วาหุตรวบรวมกำลังเตือนม้าให้เผ่นหลุดออกจากวงล้อม
ได้ แลหือเหี้ยมไปได้เพียงไม่กี่อึดใจก็อตัวลงม้วนกลิ้งลงกับพื้น
ทั้งๆ ที่ถอดราชกุมารไว้แนบกาย

ขณะนั้นชายชราเฒ่ามีลักษณะผู้หนึ่ง วิ่งหนีภัยจากทหาร
อารยันงเงินผ่านมาที่ร่างของยอดทหาร เมื่อมองเห็นราชกุมาร
ก็ถลาเข้ามาจับไปจากมือ ชายชราอุ้มราชกุมารวิ่งผละจาก
ขุนพลวาหุตไปได้เพียงเล็กน้อย ทหารอารยันก็ควบม้ามาถึง
ปากหอกชำลงบนร่างของวาหุตจากศีรษะจนกระทั่งปลายเท้า
ตรึงแน่นสิ้นชีพอยู่กลางปฐพี แลร้องบอกกันให้ติดตามชายชรา
ผู้นั้นไป ยังมีทันที่ทหารอารยันจะตามถึงตัว ธนูนับสิบก็หวีด
หวิวออกจากแสงตรงเข้าสลักทรวงอก แลร่างกายของชายชรา
ล้มคะมำหน้าปล่อยราชกุมารหลุดจากมือ กระเด็นไปคลานอยู่

กับพื้น วาระนั้น กลุ่มของหญิงราษฎรอีกกลุ่มหนึ่งก็วิ่งกระจาย
มา ชายชราผู้เคราะห์ร้ายร้องเรียกด้วยเสียงสั่นสะท้าน

“นางเอย เมตตาแก่ทารกชายผู้นั้น เร็วเข้าเถิด อารยัน
ใกล้เข้ามาแล้ว รับเอาเด็กนั้นไปด้วย”

หญิงสาวหนึ่งชะงัก ก้มลงคว้าเด็กน้อยขึ้นไว้อุ่นใจ
ต่อไปอีก ปลอมให้ชายชราผู้นั้นนอนกระเสือกกระสนไปจนกว่า
จะขาดใจด้วยพิษธนู นางจะได้วิ่งวนเวียนชอกซอนไปตาม
ทิศทางใดบ้างมิทราบได้ มาบัดนี้ก็ได้เผชิญหน้ากับเหล่าทหาร
อารยันเข้าอีก

“เฮ้ย อีหญิงถ่อยสกุลเผ่ามีลักษณะ” เสียงทวาดปนสรวล
สันต์ก็ก้องจากอารยันผู้คะนองชัย “จะชอกซอนหนีก็ไปไหนได้
อ้อ! นั้นบุตรของเจ้ารี ที่กอดนั่งงันอยู่กับอกเยี่ยงนั้น โยนมัน
มาให้ข้าเสียเถิด ข้าบอกให้โยนมา อีหญิงถ่อย! ไม่ได้ยินรี
โยนมาให้แก่คมดาบของข้าดูซิว่า ดาบของอารยันมีความ
แม่นยำเพียงไร”

“แม้เพียงทารกตัวเท่าปลายก้อยก็ยังไม่ให้ขาดสะบั้น
ออกไปได้กลางอากาศ ไฉนเลยกับคอของทหารมีลักษณะพวกเจ้า
จะมีถูกฟาดฟันให้หลุดปลิวไปจากบ่าเช่นเดียวกัน”

ดออยา

ศิวาราตรี (เล่ม ๑)

๑๕๗

โน้ตบุ๊กบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตคลองสาน (บรมราชชนนี) ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๓๙๒ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8011-8

เผยแพร่ครั้งแรก โดยสำนักพิมพ์อรุณ กรกฎาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)